

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ
ΥΠΟ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
Μικραγιαννανίτου

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

ΔΙΘΥΟΛΟΓΑ
 ΗΜΩΝ ΖΩΤΑΙΩΝ ΥΠΟΦΩΤΙΣΤΩΝ ΙΑΚ ΥΠΟΚΟ ΥΟΤ
 ΥΟΝΝΑΩΙ ΚΥΡ
 ΖΩΤΑΝΩΜΑΛΙΑ ΖΩΧΙΤΗΧΣΑ ΗΤΗΡΑ ΗΣ ΥΟΤ

Διελθόντες καὶ ἐξετάσαντες ἐπισταμένως
 τὰς ἁσματικὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τοῦ ἐν Κρήτῃ
 διαλάμψαντος Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου,
 τὴν τε ἔντυπον ὑπὸ τοῦ Ἀνθίμου Λελεδάκι καὶ τὴν
 ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνταχθεῖσαν χειρόγραφον ὑπὸ
 τοῦ μοναχοῦ Γερασίμου καὶ εὐρόντες καταλλη-
 λοτέραν τὴν δευτέραν, προτρέπομεν, ἵνα χρησι-
 μοποιηθῇ αὕτη ἀπροκριματίστως.

† Ὁ Μηλιτουπόλεως Ἱερόθεος.
 (Τ.Σ.) Ἐν Μυλοποτάμῳ Ἀγίου Ὁρους
 τῇ 15 Δεκεμβρίου 1932

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Κ΄

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Κύρ Ἰωάννου τοῦ ἐν Κρήτῃ λάμψαντος

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν μιμητὴν τοῦ Προδρόμου, ὡς καὶ δμῶνυμον, τιμήσωμεν
ἀξίως, Ἰωάννην τὸν θεῖον· οὗτος γὰρ ἀγάπη τῇ θεϊκῇ,
ἢ μητρὸς ἐν τῷ γάλακτι, ἀνατραφεὶς πολυτελεῖν ἀγγελικὴν, ἐκ
νεότητος ἠγάπησεν.

Ηνῆσας Κρήτῃ εὐφραίνου, χεῖρας κροτοῦσα φαιδρῶς· ἐκ σοῦ
γὰρ ἀνεφύη, ὡς κατάκαρπος φοῖνιξ, ὁ θεῖος Ἰωάννης
καρποφορῶν ἀφθαρσίαν τὰς χάριτας, δι' ὧν ἐκτρέφει καὶ θάλπει
τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας θεῖω Πνεύματι.

Δι' ἀκραιφνοῦς ἡσυχίας, καὶ ἐγκατείας πολλῆς, σαυτὸν ἀ-
ποκαθάρας, τῶν προσύλων φροντίδων, αἵλου ἡξιώθης Πά-
τερ φωτός, καὶ φωνῆς θείας ἤκουσας, ὡς Ἡλιοῦ ὁ Θεοστίτης καὶ
ζηλωτής, οὗ τὸν βίον ἐπεπόθησας.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων ταῖς ἐπιλάμψεσιν, ἐπεντρυφῶν ἀ-
παύστως, καὶ τῆς δέξης τοῦ λόγου, ἐπόπτῃς ὡς ὑπάρχων
καὶ κοινωνός, Ἰωάννη πατὴρ ἡμῶν, μὴ διαλίπῃς πρεσβεύων ὑπὲρ
ἡμῶν, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην ἀεὶ.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ος πατέρ, ἀπὸ σπαργάνων τὴν ἀρετὴν ποθήσας, τῷ
θεῷ φόβῳ συνήκμασας, ᾧ καὶ ἐχρήσω ὡς ὁδηγῷ
θεόφρονι· παρ' οὗ ἀπλανῆς χειραγωγούμενος, τὰς τῆς κακίας ἀ-

φορμὰς ἐξέφυγες, καὶ εἰς μέτρον ἔφθασας τῆς ἐν Χριστῷ τελειότητος διὸ ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων σου, τὴν ἱερὰν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Σὺ μου σκέπη κραταῖα...

Ἀπόστιχα

Ἦχος β. Ὁἶκος τοῦ ἑφραθά.

Χάριτος θαῖκῃς, ἐπλήσθης Ἰωάννη, δόσις καὶ ἀμέμπτως, πολιτευθεὶς ἐν κόσμῳ διὸ ἡμᾶς χαρίτωσον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Σθένει τῷ θαῖκῳ, σαρκὶς ἐν ἀσθναίᾳ, ῥωννύμενος καθεῖλες, δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις, καὶ δόξης θείας ἔτυχες.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χάριτας θαψιλῶς, ποικίλων ἱαμάτων, ὥσπερ τρυφῆς χειμάρρου, ἐλαστάνει Ἰωάννη, ἡ Κἀρα σου ἐκάστοτε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τίμιον ἀληθῶς, καὶ εὐχρηστον εἰργάσω, Τριάς ὑπεραγία, σκευὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς σοὶ εὐαρεστήσαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πέθῳ σου καὶ στοργῇ, ὁ θεὸς Ἰωάννης, μονὴν λαμπρὰν ἐγαίρας, ἀνέθετό σου Κόρη, οἷά περ θεὸν ποίμνιον.

Νῦν ἀπολύεις, τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Περσομιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱσθῶ, ἐν στίχους Γ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἐλλάμψεσι, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, κοσμικὴν κατέλιπες ἀμαυρότητα, καὶ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἐκ θρέφους μιμούμενος, τὴν οὐράνιον ζωὴν, τοῦ Προδρόμου τῆς χάριτος οὗ τῆς κλήσεως, καινῶνς Ἰωάννη ἀνεδείχθης καὶ ὁμότροπος ἐν πᾶσι, δι' ἀκροτάτης ἀκλήσεως.

Ως θεμέλιον ἄσειστον τῇ καρδίᾳ σου θέμενος, ἐκ παιδὸς τὸν ἔνθεον φόβον Ὅσις, ταῖς ἀρεταῖς ναὸν ἐμψυχον ὡς λί-

θους ἀνήγειρας, σεαυτὸν τῷ λυτρωτῇ οὐ ὑπαίκων ταῖς ναύσεσιν ἠκοδόμησας, ναοὺς πλείστους ἐν Κρήτῃ Ἰωάννη μοναζόντων θεῖον στέφος, περιφανῶς ἀπαγόμενος.

Ως οὐράνιον ἄνθρωπον, καὶ ἐπίγειον ἄγγελον, ὡς Χριστοῦ θεράποντα γνησιώτατον, ὡς ἀρετῶν ὑποτύπων, καὶ γνῶμενα ἔνθεον, καὶ κανόνα ἀκριβῆ, ἐγκρατείας καὶ πίστεως εὐφημοῦμέν σε, Ἰωάννη Ὅσιων ὠραιότης ἑορτάζοντες ἐν ὕμνοις, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην σου.

Ἑτερά Προσόμοια.

Ἦχος β. Ποίους εὐφημιῶν.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασι, καταστέφωμεν τὸν Ἰωάννην; τὸν ὡς ἀληθῶς χαριτώνυμον, καὶ τῇ πολιτείᾳ ἱσάγγελον, τὸν λαμπρὸν τῆς χάριτος ἀστέρα τοῦ κόσμου, τὸν ὑπερέπτην καὶ ὑπέρτερον, τοῦ Λόγου τὸ καθαρώτατον κειμήλιον τοῦ τῷ γὰρ πειθαρχήσας, ἐντολῶν τῶν θείων, ἀνεπαίσχυντος πληρωτῆς, πανσόφως γεγένηται, διὰ βίου τελειότητος.

Ποίους ὕμνωδιῶν φθέγμασιν, εὐφημήσωμεν τὸν Ἰωάννην; τὸν τὴν Κρήτην πᾶσαν ὡς σχολίομα, ἀποστολικῶς διατρέξαντα, ὡς πολλῶν ὠφέλειαν καὶ λύτρον τὴν θείαν, τῶν πεπτωκότων ἐπανόρθωσιν, τὴν κρήνην, τῆς πρακτικῆς ἀνακαθάρσεως, τὸν ἱδρυτὴν ναῶν πλείστων, οὗς ἐδώματο πανταχοῦ, τῆς νῆσου εἰς αἶνεσιν, τοῦ λαμπρῶς αὐτὸν δοξάσαντος.

Ποίους οἱ γηγενεῖς χεῖλεσι, προσκυνήσωμεν τὴν θείαν Κἀραν; τὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ μάκαρος, τὴν τὰς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, ὡς πηγὴν ἀκένωτον πλουτοῦσαν, καὶ μύρα τῶν ἱαμάτων ἀναβλύζουσαν, καὶ ῥύπους τῶν νοσημάτων ἐκκαθαίρουσαν, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν, αἰτουμένην παρὰ Θεοῦ, τοῖς ταύτῃ προστρέχουσι, μετὰ φόβου τε καὶ πίστεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Σήμερον ὁ θεοειδὴς τῆς Κρήτης ἐλαστός, Ἰωάννης ὁ ἑνδοξος, ὡς ἐωσφόρος ἐξέλαμψεν, ἐν τῇ τῆς μνήμης αὐτοῦ στερεώματι. δεῦτε οὖν, οἱ τῷ φωτὶ Κυρίου πορευόμενοι, τὴν τούτου δόξαν κατοπτεύσωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει εἰπωμεν χαίροις ὁ ἀπὸ θρέφους ἀνατεθεὶς τῷ Θεῷ καὶ τὴν δοθεῖσάν σοι χάριν, εἰς ἑκάτὸν ἀδείχσας· χαίροις δὲ τοῦ Ἐθαγγελίου ἐργάτης

καὶ τῆς θρεψαμένης σε νήσου, ἀληθῆς κοσμήτωρ· χαίροις δὲ τῶν πασχόντων πατὴρ, καὶ τῶν μονάζόντων μέγα παρκαμύθιον. Καὶ νῦν Χριστῷ παριστάμενος, ἰκέτευε, "Οἱσι πάτερ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πύθου τελούντων, τὴν ἀεισέδωτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς· ὁ αὐτός.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου.

(Ζήτει εἰς τοὺς Αἵνους τοῦ Σταυροῦ).

Εἰσοδος· Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ ἁγ. Σάββα.

Εἰς τὴν λιτὴν· Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ, ἡ περιώνυμος Κρήτη, καὶ εὐφροσύνην οὐράνιον, περιβαλοῦ ὡς διπλοῦδα. Ἰδοὺ γὰρ ἐν σοὶ ἐβλάστησεν, Ἰωάννης ὁ χαριτώνυμος, ὡς βότρυς ἀκήρατος, τῆς ζωηφόρου ἀμπέλου, καὶ τῶν χαρίτων τὸν οἶνον, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα, διὰ παντὸς ἀναδύσκει· ὅθεν Δαυϊτικὴν ἀναλαβούσα κινύραν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἀνάγγελον, ὡς Ἡσαΐας φησί, ταῖς κύκλῳ νήσοις βοῶσα· "Ελθετε, πιστεῖτε καὶ ἐμπλήσθητε, ἐκ τοῦ ἀθνήατου νέκταρος, τοῦ ἐμοῦ πολιούχου, καὶ τῷ Κυρίῳ δοῦναι· Κύριε, πρεσβεΐαις τοῦ Ὁσίου σου, πάσχου τῷ λαῷ σου, ἄφρεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰρήνῃν ἀμετάπτωτον, ὡς ἐλεῆμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος β΄.

Αγγελικὴν ὑπελθὼν πολιτείαν, Ἀποστολικὴν διέδραμεν πορείαν, Ἰωάννη πατὴρ ἡμῶν· σὺ γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον, σεαυτὸν Κυρίῳ προσήγαγες, ἐκκαθάρθεις ἐμμελῶς, ἐκ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, διὰ τῶν ἀκηράτων ἀγαθῶν, ἐν μεθέξει γεγονώς, τοῖς πᾶσιν ἐδόξας· Δεῦτε τέκνα, φόβον Κυρίου διδάχθητε, ἵνα τὴν πηγὴν τῆς σοφίας καταλάβητε, ἐξ ἧς προέρχεται ζωὴ ἡ αἰώνιος.

Ἦχος γ΄.

Ιχνηλατῶν ἐκ παιδός, τὴν τοῦ Βαπτιστοῦ βιοτὴν ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσιν, ἡρετίῳ κατεικέν· ἐν οἷς θεοφανεῖας θείας ἀξιώθεις, τὸ τοῦ πλησίον συμφέρον, ὑπὲρ τὸ σὸν χριστομιμήτως ἐξεζήτησας· ὦ τῆς θερμῆς ἀγάπης! δι' ἧς θεῖναι τὴν ψυχὴν σου, ὑπὲρ τῶν σῶν φίλων προτετίμηκας. Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη μεκάριε, ἐλεηθῇ καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν,

Ἦχος δ΄.

Τὸν τοῦ Πνεύματος πυρόν, τὸν ἀφανῶς δαδουχοῦντα, τῆς ἀληθείας τὴν αἴγλην, Ἰωάννην τὸν ὅσιον, θεοπρεπῶς τιμίσωμεν· οὗτος γὰρ ὡς τῆς χάριτος ἐπώνυμος, τῷ τοῦ Λόγου πυρὶ ἀναφθείς, τὴν μὲν φρυγανώδη ἀπάτην κατέφλεξε, τῶν δὲ πιστῶν τὰς καρδίας πρὸς θεῖον ἔρωτα ἐθέρμανεν· ἐν αὐταῖς γὰρ τὴν τῶν ἡθῶν ἀγνότητά φυτιάσας, τὸν ἀπείρων αὐτοῦ καμάτων, τὴν πλουσίαν ἀντίδοσιν, παρὰ Θεοῦ ἐκόμισάτο· καὶ νῦν ταῖς Ἀγγελικαῖς συναγαλᾶζω τάξεσιν, αἰτεῖται ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὺς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς πολιτείας σου τὸν τρόπον, Ἰωάννη ἀξιοῦμνητε; ἢ τίς σαφῶς ἐξαριθμήσεται, τῶν ἀπείρων σου καμάτων, τὰς θεοπρεπεῖς ἀριστείας; σὺ γὰρ ὡς ἀδάμας καρτερὸς, ἐν ἀσκήσει ὤφθης, μὴ καμφθεὶς τῆς φύσεως τῇ βίᾳ· ὅθεν ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο Τριάς ἡ μεγαουργός· ἡς τὰς ἐλλάμψεις δεχόμενος, εὐαγγελικῶς ἐν Κρήτῃ, ὡς λύχνος ἀνέλαμψας, καθοδηγῶν, τοὺς εἰλικρινῶς σοι προσανέχοντας.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστὲ τὴν ἐνέργειαν.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν ἀρετῶν ὁ κανὼν, θεοχαρίτων τοῦ Πνεύματος τέμενος· τὸ ῥόδον τῆς ἀπαθείας, τὸ διαπνέον αἰεὶ, τῆς δικαιοσύνης τὴν διάδοσιν· ἡθῶν ὁ διδάσκαλος, τῆς ἀγνείας ὁ πρόφικμος, ἡ ζῶσα στήλη, ἡ τὸν νόμον τῆς χάριτος, περιφέρουσα εἰς ψυχῶν περιποίησιν· ἡλῖος ὁ πολύφωτος, ἀγάπης τὴν ἐλαμψιν, προσεφαπλὼν ὡς ἀκτίνας, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθεύδουσι, παθῶν Ἰωάννη, καὶ φωτίζων τὰς καρδίας, τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τῶν Κρητῶν ἀρωγός, καὶ ἀντιλήπτωρ, καὶ κοσμήτωρ καὶ πρόβολος· ὁ κτίτωρ καὶ ποδηγέτης, καὶ ἀρωγῆς βοηθός, Μυριοκεφάλων μονῆς Ὅσι· φωνῆς γὰρ ὡς ἡκουσας, οὐρανόνθεν καλούσης σε, τῇ ὁδηγίᾳ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ὠκοδόμησας καὶ λαμπρῶς καθιέρωσας. Ποίμνην σου τὴν

περίβλεπτον, Μητρί τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς ἀφθαρσίας λειμῶνα, ἀνθηφοροῦσαν ἐκάστοτε, φωτὸς Ἰωάννη, κληρονόμους καὶ μετόχους ὡς ἀνθη εὖσσμα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ωφθης ναὸς Θεοῦ εὐπρεπής, οἰκοδομία ἐναρέτων σου πράξεων, πατήρ ἡμῶν Ἰωάννη, ἀπὸ παιδὸς τῇ ζυγῷ, τοῦ Σωτῆρος κλίνας τὸν αὐχένα σου· ἐντεῦθεν ἀνήγειρας, καὶ ἐνθέως ἐκόσμησας, ναοὺς παμπόλλους, ἱερῶς θαυμαζόμενος, τῇ τῶν τρόπων σου, Θεοφόρε παιδρότητι· ἔθεν πρὸς ἐπουράνιον, ναὸν κατεσκήνωσας, καὶ τὸν ναόν σου ταμεῖον, τῶν ἱαμάτων ἀνέδειξας, ἐξ οὗ ἀναβλύζει, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ρεύσις ἀένναος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Ως τῆς δόξης ἐραστής, τῆς οὐρανόθεν Ἰωάννη, τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων ἐμφρόνως ἀπέστης· καὶ τῇ θεῷ νόμῳ, τὸ σὸν ὑποτάξας θέλημα, δι' ἄκρας ἐγκρατείας, τῇ Θεῷ εὐηρέστησας· ἔθεν τῶν ἀγώνων σου ἡ λύρα, θεοπνεύστως ἠχῆσασα, τοὺς πιστοὺς διήγειρε, πρὸς κοινωνίαν ζωοποιόν, τοῦ δοξάζειν εὐσεβῶς, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, καὶ θεωρούμενον διὰ σοῦ, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Ὅνπερ πάλαι Μωϋσῆς.

Νῦν ἀπολύεις· τὸ τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον,

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Κρητῶν τὸν φωστῆρα, Ἐκκλησίας τὸ καύχημα, καὶ τῶν μοναζόντων τὴν στάθμην, Ἰωάννην τιμήσωμεν. Χριστοῦ γὰρ τὸν Σταυρὸν ἀναλαβὼν, ὡς ἄγγελος ἐδίδωκεν ἐν γῇ· διὰ τοῦτο ἐκ κινδύνων παντοδαπῶν, λυτροῦται τοὺς κραυγάζοντας· δόξα τῇ δεδοκῆτι σοι ἰσχύϊ, δόξα τῇ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῇ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Σώσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἄστρον φωταυγές, ἀναλάμψας ἐν Κρήτῃ, ἐμείωσας παθῶν, τὴν πικρὰν σκοτοδίνην, καὶ φῶς ἐπιγνώσεως, ἐπαφῆκας μακάριε, τοῖς ποθήσασιν, τὴν ὑπερούσιον αἴγλην, τὴν σκηνώσαν, τῇ καθαρᾷ σου καρδίᾳ, Ἰωάννη ἔσιε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῖς ἔχνεσι Χριστοῦ, ἀκλινῶς ἐπιβαίνων, ἐξέκλινας σοφῆς τῆς τοῦ κόσμου ἀπάτης, καὶ ἄγγελος ἐν σώματι, καθάρθης Θεόσοφῃ· ἔθεν γέγονας, τῶν ἀγαθῶν κληρονόμος, ὧν ἡτοίμασεν ὁ Ἰησοῦς Ἰωάννη, τοῖς τούτῳ λατρεύουσι.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Θδοῦλός σου Σωτήρ, Ἰωάννης ὁ θεῖος, ἐπ' ὧμων ἐκ παιδός, τὸν Σταυρὸν σου βαστάσας, τῇ κόσμῳ ἐσταύρωται, καὶ ἐν σοὶ Λόγε ἔζησεν· ὁ γὰρ τίμιος, καὶ ζωηφόρος Σταυρός σου, ταύτας δίδωσι, τὰς ἐνεργείας Οὐκίτημον, τοῖς τούτῳ ποθήσασιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, ὑπεριδὼν ἀληθῶς, ψυχῆς τὴν εὐγένειαν καταφαιδρύνας σοφῶς, ἀσκήσεως χάρισι· σὺ γὰρ ἐν ταῖς ἐρήμοις, ὡς Ἠλίας ἀσκήσας, θείας φωτοφανείας, Ἰωάννη μετέσχες· καὶ νῦν καταλαμπρύνεις τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Δόξα τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Ως στύλος πυρίμορφος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὑψούμενος δείκνυται, καταπυρσεύων τὴν γῆν, αὐλοῖς λαμπρότησιν, ὧν περ τῇ μετουσίᾳ λαμπρυνθεὶς τῇ καρδίᾳ, ἤσκησεν ὑπὲρ φύσιν, Ἰωάννης ὁ θεῖος, δοξάζων τὸν ἐν τούτῳ προσπαγέντα Θεόν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εγκρατείας τοῖς πόνοις δουλαγωγῶν, τὸ δυσήνειον σῶμα· οἷα φθαρτόν, τὸν νοῦν σου ἐπτέρωσας, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεια, καὶ τὴν ψυχὴν σου Πάτερ Θεῷ καθιέρωσας, πεπολιки-

μένην ὅλην, τοῖς θεοῖς σου σκάμῃσιν· ὅθεν ὁ Χριστός σε, πρὸς οὐράνιον δόξαν, καλέσας συμμέτοχον, τῆς αὐτοῦ ὡραιότητος, Ἰωάννη σὲ ἔδειξεν· ὃν πάντοτε δυσώπει σοφέ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Εκ Παρθένου ἐτέχθης δίχα φθορᾶς, καὶ Σταυρῷ προσηλωθῆς Λόγε ἐκὼν· ὃν ἄρτι ὑψούμενον, καθορῶντες ὕμνοῦμέν σε, καὶ τοῦτον προσκυνούμεν, οἱ σὲ παροργίσαντες, ὡς θρόνον σου οἰκτίρμον, λαμπρὸν καὶ πολύτιμον. Σὺ γὰρ ὥσπερ Ἀναξ ἐν αὐτῷ ὡς ἐπέθης, δόσιον συνήθροισας πολυώνυμον σύλλογον μιμουμένων τὸ πάθος σου· ἐν οἷς καὶ διαπρέπει σαφῶς, Ἰωάννης, τὸ τῆς Κρήτης δλάστημα, ὁ τελέσας ἀμέμπτως, τὰ σὰ δικαιώματα.

Τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ. ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, τὸ ἐν τῷ Ὁρθῳ.

Ὁ Ν. Δόξα ταῖς τοῦ σου Ὁσίου. Καὶ νῦν. ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Σήμερον ὁ τῶν θεϊκῶν χαρίτων φερώνυμος, Ἰωάννης ὁ Θεός ἐὶς εἰλικρινῶς τῷ Λόγῳ δουλεύσας, τὸν τῆς ἀσκήσεως τελέσας δρόμον, τὴν πρὸς οὐρανὸν πορείαν ἐποίησας· ὅθεν ὁ τῶν ἀγώνων βραβευτής. Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῦτον ὑπεδέξατο, προσειπὼν εὐμενῶς· Εὐ δούλε μου ἐκλεχτέ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, ἐνθα πάντων ἐστὶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

Εἶτα οἱ Κανόνες

τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς Ψ. καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δύο εἰς η.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῷ χαριτωνύμῳ Ἰωάννη αἶνος. Γερασίμου.

Ὁδὴ α. Ἦχος πλ. δ. Σταυρὸν χαράξας.

Ταῖς τῶν χαρίτων ἀγαθῖς, ἐκ παιδὸς λαμπρύνας, τὴν σὴν καρδίαν Ὅσιε, τὴν κλῆσιν ἐπεσφράγισας, τῶν ἔργων σου τῷ φωτί, δι' οὗ καμὲ καταύγασον, ὅπως ὕμνήσω σου, τὸν βίον

Ἰωάννη, τὸν λαμπρὸν καὶ φωσφόρον, ὃν ὁ Χριστὸς θάύμασι, θαυσιλεῖ χορηγία ἐκόσμησεν.

Ως κλάδος θεοτερπῆς, ἐξ εὐώδους ῥίζης, ἀνθηφορήσας Ὅσιε, σοφῶς ἐκαρποφόρησας, ἀσκήσεως τοὺς καρπούς, ὥσπερ φοῖνιξ ἐνθεός, ἐκτρέφων πάντοτε, ἡμῶν τὰς διανοίας τῶν τελούντων προφρόνως, τὴν ἱερὰν μνήμην σου, τὴν πληροῦσαν χαρὰς τοὺς τιμῶντάς σε.

Χαίρων εἰσέδους Χριστοῦ, τῷ ζυγῷ ἐκ θρέψους, ὥσπερ ὁ μέγας Πρόδρομος, οὗ μιμητῆς γεγέννησαι, ὁμωνύμως αὐτῷ, ἐκ θείας προγνώσεως· σὺ γὰρ κατέλιπες, γονέων τὴν ἐστίαν, καὶ ἐν ὄρει σκηνώσας, φωτοειδῆς πέφνηας, ἀνεκδότως Θεῷ προσκολλώμενος.

Θεοτοκίον.

Αγγελικῶς ἐπὶ γῆς, Θεομήτορ Κόρη, ὁ εὐκλεῆς θεράπων σου, ἐνθέως βιωσάμενος, δοχεῖον πανευπρεπές, τῆς Τριάδος γέγονε, καὶ σοὶ εἰδέματο, ἐν Μυριοκεφάλοις, περιώνυμον οἶκόν, χρηματισθεὶς ἄνωθεν, ὥσπερ δοῦλος Χριστοῦ ἀκριβέστατος.

Κανὼν δευτέρος οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Κρητὼν εὐφημῷ Ἰωάννην τὸ κλέος. Γερασίμου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὑμνὸν διδοεύσας.

Καθάρας τὸν νοῦν μου ὡς ἀγαθός, τῆς σῆς προμηθείας, ζωσδότα ταῖς ἀστραπαῖς, τὰ χεῖλη μου τράνωσον πρὸς ὕμνον, τοῦ σὲ δοξάσαντος Λόγε Ὁσίου σου.

Ρεόντων τὸν τάραχον ἐκφυγὼν, προσώρμησαν Πάτερ ἐν λιμένι τῷ γαληνῷ· ἐντεῦθεν Κυρίῳ ἀνακράξεις, τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ηἁμαρτος Πάτερ σου βιοτή, τῆς δικαιοσύνης, φυτοκόμον σε ἀκραφνῇ, ἐν Κρήτῃ ἀνέδειξε βοῶντα. τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄστεκτον φύσιν ἐν σῇ γαστρὶ, χωρήσασα Κόρη ἐσωμάτωσας ὑπὲρ νοῦν, τὸν Λόγον Πατρός τοῦ Προανάρχου, ἐπὶ καινίσαι βροτείουφυράματος.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας.

ᾠδὴ γ. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Ράβδω τῆς θείας δυνάμεως στηριζόμενος, τῆς κοσμικῆς ἀπεμάκρυνας συναφείας, καὶ υπερχόσμιον ὠθεύσας ποιηταίαν ὅθεν γέγονας, τόπος ἡθῶν, μοναστῶν ἐδραίωμα.

Ιλὸν παθὼν ἐκτινάξας ἐκ τῆς καρδίας σου, κατηξιώθης ἀκοῦσαι φωνῆς ἐνθέου, ἢ πειθαρχήσας τοῖς Ἱεράρχαις, συγγόνις Ὅσις, θεῖον ναόν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἡγείρας.

Τὸν τῆς ἡμέρας υπέμεινας Πάτερ καύσωνα, τοῦ θεῖου φίλτρου τὴν φλόγα γὰρ ἐνδον εἶχες, δι' ἧς χειμῶνος τὴν ῥύμην στερεῶς ἐνέγκας, ἐθάλφθης ἄνωθεν, ἐπισκοπῇ, τῆς ἀστραψάσης χάριτος.

Θεοτοκίον

Ωρεωθείσα Παρθένε ὑπὲρ κατάληψιν, τὸν ὡραιότατον Ἀδ-
γον τίκτεις ἀσπύρως, τὸν ὡραῖοτατον θεῖαις ἀγλαΐαις τὸν
εἰς θάνατον, γεύσει πικρᾶ, Ἀδάμ κατολισθήσαντα.

Δεύτερος. Σὺ εἶ τὸ στερεῶμα

Ωκῆσας τὸ σπήλαιον, ὡς φωτεινὸν Πάτερ θάλαμον, ἐνθα
φωνῆς, θείας ἀνεδείχθης, πληρωτῆς ἀληθέστατος.

Νέκρωσιν ἐπόθησας, ζωῆς ἀλήτου τὴν πρόξενον, καὶ μι-
μητῆς, ὠφθης Ἰωάννη, τοῦ τὸν ὄφιν νεκρώσαντος.

Ελαμψε φῶς Θεῖόν σοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους μακάριε, φωταγωγοῦν,
τοὺς σοὺς πληρωθέντας, ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον

Υμνησε τὴν δόξαν σου, ὁ Ἰωάννης ὁ ὅσιος, ὅτε μονήν,
θεῖαν σοι Παρθένε, εὐλαβῶς ἐδομήσατο.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α. Τὸν Συνάναρχον λόγον.

Τὴν ψυχὴν σου δοχεῖον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τῶν παθῶν
τῇ νεκρώσει ἀπεργασάμενος, τῆς ἐγκρατείας φυτουργὸς
θεοειδέστατος, καὶ τῆς ἀγάπης τῆς διπλῆς, λύχνος ἐφάνης
φαινός, πατήρ ἡμῶν Ἰωάννη, διαπαντὸς καταυγάζων, τοὺς
ὀρθοδόξως εὐσημούντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς

Τὸν Σταυρὸν τὸν πανάγιον προσκυνήσωμεν, ὡς ὑποπόδιον
θεῖον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ. ἐκ τῶν λαγόνων γὰρ
τῆς γῆς λαμπρῶς ἀνέτειλε, καὶ τῆς ψυχῆς τῶν εὐσεβῶν,
καταφωτίζων μυστικῶς τῶν πίστει αὐτὸν ὑψούντων, ἐν ᾧ σαρκὶ
προσεπάγη, ὁ τῇ Θεότητι ἀπρόσιτος.

ᾠδὴ δ. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νόμῳ θεῷ ἐπόμενος, νομοθέτης ὠφθης ἐν Κρήτῃ ἀρι-
στος, μοναστῶν ἐφεπομένων σου, καὶ ἐκμιμουμένων τοὺς
ἀγωνιάς σου.

Υφαπτόμενοι ἔρωτι, θείας ἀγαπήσεως χαριτώνουμε, στα-
λαγμοῖς δακρύων ἑσβέσας, τῶν παθῶν τὴν φλόγα τὴν
ἀπάθεκτον.

Μοναστῶν θεῖον κάτοπτρον, καὶ ἡσυχαστῶν κανὼν ἀπλα-
νέστατος, ὁ σὺς βίος Πάτερ γέγονεν, ἀρετῶν ἰδίαις
σεμνυνόμενος.

Θεοτοκίον

Ως αὐτήκοος Δέσποινα, ὁ σὺς Ἰωάννης φωνῆς τῆς ἄνωθεν,
μονὴν θεῖαν σοι ἀνέθετο, εἰς ψυχῶν Παρθένε περιποίησιν.

Δεύτερος. Ἐξ ὄρους κατασκήνιον.

Φίλος ἀληθῆς, τοῦ Λόγου ἀνεδείχθης, πᾶσαν σαρκικὴν, φι-
λίαν ἀπορρίψας ὅθεν τῆς τοῦτου τραπέζης συναστιάτωρ,
ὡς ἡ ὑπόσχεσις γεγέννηται.

Ηρῆς ἐμφανῶς, πρὸς ὕψος ἀπαθείας, διὰ πρακτικῆς,
θεόφρον, θεωρίας, καὶ ἱαμάτων ἐδέξω τὰς ἐνεργείας ἐκ
τῆς πηγῆς τῆς φωτοδοτίδος.

Μένων ἀκλινῆς, ἐν ὥρᾳ τοῦ χειμῶνος, πῆρωςιν θεινὴν,
ὑπέστης τῶν ὁμιμάτων, ἀλλ' ἐπιπνοία τῇ κρείττονι ἐ-
φωτίσθης, πρὸς φωτισμὸν τῶν παιθόμενων σοι.

Ωφθης μιμητῆς τῶν θεῶν Ἀποστόλων, τούτων ἐν ψυχῇ
τὸν ζῆλον περιφέρων ὅθεν τὴν Κρήτην διέβραμες διὰ
βίου, ψυχῶν ῥυθμίζων τὴν κατάστασιν.

Θεοτοκίον

Ιαμα γενού, ψυχῇ μου τῇ νοσούσῃ, τῇ ἐπιφορᾷ, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων, τοῦ σώματός μου τοὺς πόνους καὶ ὀδύνας, Θεογεννήτωρ ἐξορκίζουσα.

Καταβασία. **Εἰσακήκοα Κύριε.**

ᾠδὴ ε. ᾠ τρισμακάριστον ξύλον.

Ιδὼν τὸ ἄδυτον φέγγος, τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ νοῦς ὡς Μωϋσῆς δεδόξασαι· ἐκ νυκτὸς γὰρ ἐγκρατείας ἐπορθρίσας τῷ Ἠλίῳ τῆς ζωῆς ἐπλήσθης οὐρανοῦ φωτός, καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντάς σε.

Ωραιωθείς τῇ καρδίᾳ, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς καὶ θείαις ἀναβάσεσι, τῷ ὡραίῳ παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῇ τῷ βασιλεῖ, εὐάρεστος ἐφάνης σοφέ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην τοῖς τιμῶσί σε.

Απ' ἄκρου Πάτερ, εἰς ἄκρον διαδραμὼν εὐσεβῶς, τὴν θρεψαμένην Κρήτην σε, κατεκόσμησας αὐτὴν ναοῖς πανσέπτοις, καὶ παρέστησας σαυτὸν, ἀληθείας πρακτικὸν ὁδηγόν, καὶ ὑπόδειγμα ἐναρέτου πολιτεύματος.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον τὸν νοῦν μου, τῇ τῶν παθῶν ἐμμονῇ, Θεογεννήτωρ ζώωσον· σὺ γὰρ ἔτεκας ζωὴν τὴν αἰώνιαν, τὴν ζώσασαν Ἀγνή, τὴν φύσιν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, καὶ νεκρώσασαν τὸν εἰσάξαντα τὸν θάνατον.

Δεύτερος. Ἵνα τί μὲ ἀπώσω.

Ως θυσίαν εὐώδη, καὶ ὁσμὴν εὐπρόσδεκτον Πάτερ προσέφερες, τῷ ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ἐκουσίως τυθέντι Θεῷ ἡμῶν, τοὺς ἀπείρους μόχθους, τῆς ἐναρέτου βιοτῆς σου, καὶ τὰ βεῖθρα τῶν θείων ἰδρώτων σου.

Αναλθὼν ἐν τῷ Ῥάξῳ πρὸς ὅρη αἰώνια τὸν νοῦν σου ὑψώσας· ὅθεν ἡξιώθης, θεϊκῆς ἀληθῶς ἐπισκέψεως, καὶ ναὸν ἐγείρεις, τοῖς αὐταδάλοις ἱεράρχαις, Ἰωάννῃ Πατέρων ἀγλάϊσμα.

Νίκων ἄλλος ἐφάνης, ζήλω πυρακτούμενος τῷ θεῷ· Ὅσιε, καὶ τῆς σωτηρίας, τῶν πολλῶν ἐκ ψυχῆς προμηθεύμενος· σὺ γὰρ περιήλθες, πόλεις τῆς Κρήτης καὶ χωρία, κατασπείρειν τὸν λόγον τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον

Νὺξ παθῶν με συνέχει, ἁμαρτίας θάλασσα περιταράττει με, καὶ ποῦ καταφύγω· εἰ μὴ Κόρη τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ σου· σὺ οὖν ἐράδυσόν μοι, τῆς μετανόιας τὴν αἰθρίαν, πρὸς λιμένα χάραξ ὁδηγοῦσά με.

Καταβασία. ᾠ τρισμακάριστον ξύλον.

ᾠδὴ ς. Νοτίου θεός.

Νάματα θεία ἀντλήσας, ἐκ φρέατος ζωῆς, τῶν θεοδότων δωρημάτων, ἀναβλύζεις τὸ ὕδωρ, ὡς ποταμὸς λογικός· ἔνθεν ἀρδεύεις θαψιλῶς, τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννη τὴν εὐπρέπειαν, καὶ καθαίρεις τοὺς ῥύπους, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καὶ τῶν σωματικῶν τὰ ἔλκη ἐκπλύνεις ἐκαστοτε.

Ηγίασέ σε ὁ Λόγος, ὁ ὢν οὖν τῷ Πατρί, καὶ ἐν ἀγίοις Ἰωάννῃ, ἀναπανόμενος ὄντως, σὺν Πνεύματι τῷ συμφυεῖ· ἐκ γὰρ ὀνύχων ἀπαλῶν, ἀγιωσύνην ἐνεδύσω καὶ ἀπάθειαν, ἐπιρραίνων ἀπαύστως, ἀγιασμόν ἁληθῆ, δι' οὗ καθαγιαζέεις τὰς φρένας τῶν δούλων σου.

Απορραπίσας τὸν ὄφιν, φοβᾶς τὸν εὐρετὴν, δι' ἀνενδότου ἐγκρατείας, καὶ νηστείας συντόνου, καὶ ἡσυχίας πολλῆς, τὴν ἀδιάφρεστον τροφὴν ὡς κληρουχίαν ἀκατάλυτον κεκληρώσας, ἐν ᾗ ἐδρέφω τὸ κάλλος, τοῦ ξύλου τοῦ ζωοποιοῦ, ἀπολαύων ἀμέσως, τῆς δόξης τοῦ Κτίσαντος.

Θεοτοκίον

Ιερωτάτῃ χορείᾳ, τῶν θείων Προφητῶν, προδιαγράφει σε Παρθένε, ἐν συμβόλοις καὶ τύποις, οἱ κ Μητέρα Θεοῦ· σὺ γὰρ ἐκύησας ἡμῖν, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀνατείλαντα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων σωματωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ εὐφροσύνης τὰ πάντα, ἐνθεοῦ πληρώσαντα.

Δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Η Κρήτη περιφανῶς, ἀγιοθεῖσα τοῖς πόνους σου περιβλεπτος ἀληθῶς, ἐν νήσοις γεγέννηται, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου, πόθῳ ἐορτάζει· Ἰωάννη παμμακάριστε.

Ναὺς ὑπάρχων Θεοῦ, διαπρεπὴς καὶ πολύφωτος, ναοὺς ἐγείρεις αὐτῷ, πανταχοῦ μακάριε, ἐν οἷς καὶ συνήθροισας, μοναστῶν ἀγέλας, ὡς ἀλείπτῃς τούτων ἔνθεος.

Τοῦ κόσμου τὴν ἀλμυρὰν, καταλιπὼν Πάτερ θάλασσαν τὸν γλυκασμὸν τῆς ζωῆς, πηγὴν ὡς ἀθάνατον, ἐξέπιες Ὁσιε, ἱαμάτων δρόσον, ἐπομβρίζων τοῖς τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον

Ο κόσμος τὸν ὁρατὸν, καὶ τὸν ἀόρατον νεύματι, καθυποστήσας Ἀγνή, ἐκ σοῦ σεσωμάτῳται, καὶ κόσμον καινόπατον, δεικνυσί σε Κόρη, τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Καταβασία. **Νοτίου θηρός.**

Κοντάκιον. Ἦχος δ. Ἑπεφάνης σήμερον.

Εν τῇ Κρήτῃ ἐλαμψας ὡς ἑωσφόρος, Ἰωάννη ὅσιε κατωφτίζων ἱερῶς, ταῖς ἐναρέταις σου πράξεις, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόντας σοι.

Ὁ Οἶκος

Τῆς χάριτος ἐμμελέστατον ὄργανον, ὡς ἐπώνυμος ταύτης καὶ σύγκληρος, ἐκ νεότητος Ἰωάννη ἀναδέδειξαι τίς οὖν ἐγκωμιάσαι τῆς οὐρανοῦ πολιτείας σου τὰς ἀναβάσεις; Σὺ γὰρ τὴν χαμαιπετὴ τῶν βρόντων σχέσιν ὑπεριδὼν, ἠνώθης δι' ὁλοκλήρου ἀπαθείας τῇ φάσκοντι. «Ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναί μου μαθητὴς». Τούτου γοῦν μαθητὴς ἀναφανείς, πᾶσαν τὴν Κρήτην περικαλέσει ναοὺς κατακαλλύνεις, καὶ ὡς δειφωτός λαμπτήρ καταφωτίζεις, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόντας σοι.

Συναξάριον

Τῇ κ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Κύρ Ἰωάννου τοῦ ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κρητῶν διαλάμπαντος.

Στίχοι

Χάριτος φωτὶ αὐγασθεὶς Ἰωάννη, τῆς χάριτος πᾶσι.

Αἵ γλῃν ἀγαθὴν ἐν Κρήτῃ διαυγάζεις.

Δῆ ἐς πόλιν Ἰωάννης εἰκάδι δώματα λαμπρά.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις προσηλείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ. Ἑκκοον πρόσταγμα.

Νεύμασι Ὅσιε ὑπαίκων θεϊκῷ, σοφῶς ἐξένευσας, ὥσπερ νουνεχῆς τῆς προσπαθείας τῆς κοσμικῆς, τὸν γὰρ σταυρὸν σου ἀναλαβόμενος, ἰχνῶν ἐπελάδου, Χριστοῦ ἐνδοξεῖ καὶ καθαρθεὶς τὰς ψυχικὰς αἰσθήσεις σου, ψάλλεις τῷ σὲ δοξάσαντι ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ομβροῖς δακρύων σου παθὼν πυρκαϊάν, εἰς τέλος ἐσθεςας, καὶ ἤψας ἐν ψυχῇ τὸ τῆς ἀγάπης αὐλὸν πῦρ, δι' οὗ πταισμάτων φλέγεις τὴν ἀκανθὰν, καὶ ὑπερφαίνεις ζωῆς τὴν ἐλαμψιν, τοῖς ἐν νυκτὶ τῶν μοχθηρῶν δεινῶς καθεύδουσι, μεθ' ὧν καὶ ἀνεκραύγαζες ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Σκῆνωμα ἔνθεον Τριάδος τῆς σεπτῆς, σαυτὸν ἀνέδειξας, δι' ἔργων εὐσεβῶν, καὶ θεωρίας τε πρακτικῆς ὅθεν ἐδείμω ἐν πλείστοις μέρεσιν, εἰς θεῖαν αἴνεσιν ναοὺς Ὅσιε, ὀρθοδοξίας φωτοφόρον ἰνδαλμα, δεικνύμενος τοῖς ψάλλουσιν ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Γέφυρα αὐλὸς ἐδείχθης Μαριάμ, φρικτῶς γεννήσασα, τὸν ἐκ τῆς φθορᾶς, ἀναγαγόντα τοὺς γηγενεῖς ἐν ἐκδυσώπει Θεομακάριστε, ἁμαρτιῶν μου πικρὰν ἄβυσσον, ἀποξηρᾶναι καὶ ὁμωρῆσαί μοι ἄφεςιν, ἵνα πιστῶς κραυγάζω σοι ἡ πολυῦμνητος, καὶ καλὴ ἐν γυναιξί, χαῖρε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεύτερος. Παῖδες Ἑβραίων

Κόσμου λιπὼν τὴν ἐκκλησίαν, ὑπερκόσμιον ἐδέξω κοινωνίαν, Ἰωάννη σοφῆ, βοῶν σὺν Ἀσωμάτοις εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λάμπων ἀκτίσιν ἀπαθείας παραγέγονας, πρὸς πόλιν βασιλίδαν, ὥσπερ στύλος πυρὸς, φωτίζων τοὺς βοῶντας εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εδραμες ἄπασαν τὴν Κρήτην ὡς Ἀπόστολος τοῦ σὲ ἐκλεχθέντος, ὑποθήκην ζωῆς, οἷα τρυφῆς χειμάρρουν, βλαστάνων τοῖς κραυγάζουσιν ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ολος τῷ φέγγει τῆς ἀγάπης, ἐλλαμπόμενος, τὴν τοῦ πλη-
σίον Πάτερ, σωτηρίαν ποθῶν, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν σου, πό-
νους καὶ μόχθους ἠνεγκας, δικτρέχων πᾶσαν πόλιν.

Θεοτοκίον

Στέλεχος ὤφθης ἀφθαρσίας, ἐξενθήσασα ἀγεωργήτως Κό-
ρη, τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ὁσμὴν ἀθανασίας, δωρούμενον
τοῖς μέλπουσι· χαῖρε κεχαριτωμένη.

Καταβασία. **Ἐκνοον πρόσταγμα**

ᾠδὴ η'. Εὐλογεῖτε Παῖδες

Εκ τῆς Κρήτης Πάτερ, ὡς περ φῶς ἐπεδήμησας, πρὸς τὴν
Βυζαντίδα καταλαμπρύνων, τῷ φωτεινῷ σου εἶπ τοὺς σὲ
δεξαμένους ὡς θεῖον ἄγγελον· σὺ γὰρ τὴν τῶν Ἀγγέλων ὑπελθὼν
πολιτείαν, δόξαν ἀγγελικὴν ἐναποδρέψω.

Ρύσεως τὸν ὕμνον, ὡς νεφέλη οὐράνιος, ἡ σὴ σεβασμία Κά-
ρα ὁμορῶζει καὶ ἐπιρρωνύει Πάτερ, ψυχῶν δυνάμεις
πρὸς βίον ἔνθεν, ὃν περ διανῦσαι ἐν ἀληθείᾳ, ἰκάνωσον τοὺς σὲ
ὑμνολογοῦντας.

Αποκλίνων Πάτερ, κοιμικῆς πάσης σχέσεως, καὶ τὴν φθαι-
ρομένην δόξαν ἐκφεύγων, ἐκ τῶν σῶν φροντιστηρίων ἀπε-
χώρεις ἐν ἐρημίᾳ σκηνοῦμενος, ἐξ ὧν φανερούμενος αὐτὸς ὡς ἐξ
ἀδύτων, πολλοὺς καθωδήγεις πρὸς σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν θείαν στάμνον, τὴν τὸ μέννα χωρήσασαν, τὸ ζω-
ποιῆσαν τοὺς τεθνεῶτας, ἀνυμνοῦμεν ἐκδοῶντες, τὴν τοῦ
Ἀρχαγγέλου φωνὴν χαρμόσυνον· χαῖρε κεχαριτωμένη ἡ τετοκυῖα
δόξαν ἐπουράνιον τοῖς ἐπιγεῖοις.

Δεύτερο: Μουσικῶν ὀργάνων

Γνωμικῆς ρυσθῆς δεινοπαθείας, φυσικῆς ὑψώθης προσπαθεί-
ας καὶ γέγονας ὑπερφύτης, δυνάμειος τιμειὼν, τὸν Κύριον
κραυγάζων, λαοὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐδοία ὤφθης κατὰ Παῦλον, τοῦ Χριστοῦ καθάρας Ἰωάν-
νη, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα, ὅθεν κα-
τευφραίνεις ἡμᾶς ταῖς ἡδυπνόοις, ὁσμαῖς τῶν σῶν χαρίτων.

Ραντισμῷ τῶν θείων σου καμάτων, τὰς ἡμῶν πιαίνεις δια-
νοίας, καὶ αὐλακας τὰς ψυχικὰς, Δαυϊτικῶς μεθύσκες,
τὸν Κύριον δοξάζων, τὸν δοξάσαντά σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αρωμάτων δέδεικται φιάλη, ἡ σεπτὴ καὶ παντιμός σου Κά-
ρα, τῶν νόσων τὴν ἀποφορὰν, ἐλαύνουσα ἀπαύστως, τῶν
ὑπερυψούντων καὶ δοξολογούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας γέγονας αἰτία, ὡς ἐκοῦσα Κόρη τὸν Σωτήρα, τὸν
λύσαντα τοὺς ἡγενοὺς, κατάρας τῆς ἀρχαίας· ὅθεν σὲ ὑ-
μνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν, τὴν κεχαριτωμένην.

Καταβασία. Εὐλογεῖτε Παῖδες.

ᾠδὴ θ'. Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε.

Ερῶν κατορθωμάτων τὸν διάυλον, τετελεχὼς ὁσίως καὶ σο-
φῶς, μετέστης πρὸς Θεόν, ἀμοιβῶν δωρεὰς εἰληφὼς Ἰωάν-
νη, δὲ ὧν καταφαιδρύνεις, τοὺς ὑμνοῦντας τὴν θείαν πολιτείαν
σου.

Μεγαλύνας τῇ ἀσκήσει σου Ὅσιε, ὃν ἐκ νεότητος ἔστερ-
ξας Θεόν, ἐδείχθης προφανῶς, τῆς ἐνθέου αὐτοῦ μεγα-
λυσύνης σκευὸς· διὸ ἡ Κρήτη πᾶσα, μεγαλύνει τοὺς ἱεροὺς κα-
μάτους σου.

Ουρανίων ἀγαθῶν κατηξίωσαι, καὶ κληρονόμος ἐγένου ἀλη-
θῶς, τοῦ σὲ ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς μονὰς φωταυγεῖς, κα-
λέσαντος παμμάκαρ· διὸ καὶ τοῦ ὕμνον, ρυπαρὸν ἐκ χειλέων
Πάτερ πρόσδεξαι.

Θεοτοκίον

Υψηλότερον ἐδείχθης ἀνάκτορον, καὶ φωτεφόρος καθέδρα
καὶ παστάς, τοῦ πάντων Λυτρωτοῦ, Θεοτόκε Ἀγνή, ὡς
κεχαριτωμένη· διὸ καὶ δοχεῖον, θεϊκῆς ἐπιλάμψεως ἀπέργασαι.

Δεύτερο: Κυρίως Θεοτόκον

Ιάσεις ἀναβλύζων, πάτερ Ἰωάννη, ἀσθενειῶν ἐκλυτροῦσαι
τοὺς κάμνοντας καὶ εὐφροσύνης ἐνθέου πληροῖς τοὺς δούλους
σου.

Μυρίζουσιν ὡς κρίνα οἱ πόνοι σου παμμίχαρ, καὶ καρδιῶν τὰς αἰσθήσεις εὐφραίνουσι, τῶν ἐκτελούντων προφρόνως τὴν θεῖαν μνῆμην σου.

Ολόφωτος τῷ Θρόνῳ, ἐστὼς τοῦ Ζωοδότου, τὸν σκοτασμὸν τοῦ νοῦς μου ἀπώλεσον, καὶ πονηρὰς συνηθείας ρῦσαι με
*Οσια.

Θεοτοκίον

Υπάρχεις τῶν ἐν σκότει, Ἀνατολὴ φωσφόρος, καὶ τεθνεώτων ἀνάστασις Δέσποινα· διὸ καὶ ἀναστήσασα φωταγωγήσον.

Καταβασία: Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Αγῶσι τῆς ἀσκήσεως, τὸ τῆς σαρκὸς σου φρόνημα, ἐνέκρωσας Ἰωάννη, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπειργάσω, οἶκον φωταειδέστατον, τῶν χαρισμάτων *Οσια, τοῦ Πανκτίου Πνεύματος ὡς διανέμεις τὸν πλοῦτον, τοῖς καθαρῶς τῇ καρδίᾳ.

*Ἐτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Οφωτοφόρος στύλος, ὁ ὁδηγὼν διαπικνὸς, πρὸς τὴν ἀνέσπερον λήξιν, τοὺς ἐν τῇ Κρήτῃ εὐσεβεῖς, ὁ Ἰωάννης ὁ θεὸς, μελωδικῶς εὐφημήσθω.

Καὶ τῆς ἐορτῆς

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης

Εἰς τοὺς Αἶνους

*Ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

*Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Ἰωάννη *Οσια, ἀνατεθεὶς τῷ Θεῷ βιοτῆς θείας ἔλαμψεν, καὶ τρόπων χρηστότητα, θεηγόρον ἐπλούτησας· τὸν γὰρ σταυρὸν σου ἀναλαβόμενος, τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ τερπνοὺς ἐσταύρωσαι· ὦ! τίς ἰσχύσειεν, ἐξαιπεῖν ὡς ἔνεστι, τὸν ὄρμαθον, τῶν κατορθωμάτων σου, ἐν οἷς διέπραξας;

Πάτερ Ἰωάννη ἐνδοξε, τῶν ἀρετῶν τῷ φωτί, ἐν τῇ Κρήτῃ ἐξέλαμψας, ὡς φωστὴρ οὐράνιος, καὶ πολύφωτος ἥλιος.

διασκεδάζων παθῶν τὴν ζόφωσιν, καὶ καταυγάζων τοὺς σὲ γεραίροντας· ἔθεν ἐκλύτρωσαι πολυπλέκων θλίψεων καὶ συμφορῶν, τοὺς πανηγυρίζοντας, τὴν θεῖαν μνῆμην σου.

Πάτερ Ἰωάννη ὦσι, τῆς τῶν γονέων στοργῆς, τὴν ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, νουνεχῶς πρέκρινας, ὡς βαθμίδα οὐράνιον, δι' ἧς ἀνῆλθες πρὸς ὕψος ἄρρητον, καὶ τοῦ Λωτήρος τὴν ὠραιότητα, νοῦ καθαρότητι, ἱερῶς κατώπτεισας, θαυμαστωθεὶς, ταῖς αὐτῆς ἐμφάσει, καθάπερ Ἀγγελος.

Πάτερ Ἰωάννη, ἐνδοξε, ὡς Σαμουὴλ ἐκ παιδὸς καὶ ὁ μέγιστος Πρόδρομος, δῶρον ἱερώτατον, σεαυτὸν προσεήνοχας, τῷ Ζωοδότῃ καὶ Ἀρχιεπίμεινι, ὡς ἀρνίον τοῦτο ἐπόμενος· ἔθεν ἐσκήνωσας μάνδραν ὡς οὐράνιον διαπαντός, ἐλέπων τὴν λαμπρότητα, τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ιωάννη ὦσι, σὺ τῇ θεῖᾳ φρονήσει κοσμηθεὶς, τοῦ γὰρ Εὐαγγελίου, ἐργάτης δόκιμος ἐφάνης· τὴν ἀληθινὴν δικαιοσύνην, ποθήσας, τὴν τεθλιμμένην ὁδὸν ἀκλινῶς ἐπορεύθης, τὰ ἐν κόσμῳ ἐδελυξάμενος· καὶ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς, χαρακτήρ γινόμενος, τῆς οὐράνιου βασιλείας, τὸ δηνάριον ἐδέξω, ἐν ᾗ σὺν τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις χερεῦν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς

Ηφωνή τῶν προφητῶν σου, Ἡσαΐου καὶ Δαυὶδ ἐπληρώθη ὁ Θεός, ἡ λέγουσα: Ἦξουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριε, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ἰδοὺ γὰρ ὁ λαός, ὃς τῆς σῆς ἀγαθῆ χάριτος πεπλήρωται, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ. Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τῇ ἀναστάσει σου ζωοποιῶν, φύλαξον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, ἡ γ'. ᾠδὴ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς ἐορτῆς καὶ ἡ 5' τοῦ Ἀγίου.

*Ἀπόστολος τοῦ Ἀγ. Σάββα. Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται ἡ δικαιοσύνη σου. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάρια

Χαίροις ὁ τῆς Κρήτης θεῖος θλαστής, καὶ τοῦ Παρχελήτου ἀκηλίδωτος θησχυρός· χαίροις Ἰωάννη, ὁ κτίτωρ καὶ προστάτης, Μυριοκεφάλων μονῆς ὁ ἑνθεός.

Απασαν τὴν Κρήτην διαδρχμῶν, πανταχοῦ ἐδῆμω, τῷ Σωτῆρι θεῖους ναοὺς· σαυτὸν γὰρ Πάτερ, ναὸν προκατειργάσω, τῆς τρισηλίου δόξης βίου φαιδρότητι.

Χεῖράς σου τὰς θείας πρὸς τὸν Θεὸν, ἔκτεινον παμμάκαρ, εἰς πρεσβεῖαν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐπιτελούντων, τὴν ἱερὰν σου μνήμην, ὅσις Ἰωάννη Κρητῶν ὠράϊσμα.

Δίστιχον

Χάριτος πλησὺν ὦ Ἰωάννη Θεΐας

Γεράσιμον μέλψαντα σὰς χριστεΐας.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ἐγεννήθη ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων ἐν τῷ χωρίῳ Σίββα τῆς Ἐπαρχίας Πυργιωτίσσης Κρήτης κατὰ τὸν δέκατον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἐπὶ Αὐτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου ἐβδόμου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Σίββα καλεῖται ἡ ἐν Πυργιωτίσσει Κρήτης γενέθλιος τοῦ Ὁσίου κόμη, ἐνθα διασφύεται μέχρι σήμερον ἡ περὶ αὐτοῦ παράδοσις, ὑπαρχούσης ἐνταῦθα καὶ τῆς ἀκολουθίας καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν χειρογράφῳ κατὰ τὰς πληροφορίας συλλεγείσας ἐκείθεν καὶ δοθείσας ἡμῖν ὑπὸ τοῦ εὐπαιδέυτου καὶ εὐλαβοῦς ἐφημερίου Τοπολίων Κισσάμου Βασιλείου Μπλαβάκι Μεγάλου Οἰκονόμου.

Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀγαπήσας ὁ Ὁσιος τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ἀρνηθεὶς γονεῖς, ἀδελφοὺς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, ὡς καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν πρόσκαιρον καὶ πᾶσαν ἄλλην τοῦ κόσμου εὐμαρσίαν, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Κρήτης διάγων βίον ἐρημικὸν καὶ ἰσαγγέλων προσευχόμενος μόνος εἰς μόνον τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ ὁποίου ἐβάσταζε τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ πάγος τῆς νυκτός, ὡς νὰ ἦτο πέτρινος ὁ γενναῖος. Ἐνῷ δὲ τοιαύτην ἐπὶ πολλὰ ἔτη διήγεν εἰς τὰς ἐρήμους θεάρεστον πολιτείαν, ἐνευσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἵνα ἀναβῇ εἰς ὄρος καλούμενον Ῥάβου. Ῥάβος καλεῖται τοποθεσία ἀπέχουσα μίαν περίπου ὥραν τῆς ἐν Πυργιωτίσσει Ἱερᾶς μονῆς Ὀδηγητορίας. Ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτῃ καὶ ἐντὸς σπηλαίου αὐτῆς ὁ Ὁσιος κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν ἔκτισεν ἱερὸν ναόν, ὅστις σφύεται μέχρι σήμερον, ἐπ' ὀνόματι Εὐτυχίου καὶ Εὐτυχιανοῦ αὐταδελφῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀρχαδίας, ὑπαρχούσης ἐνταῦθα καὶ ἰδιαιτέρας ἀκολουθίας τῶν ἁγίων τούτων ἐν χειρογράφῳ. Ἀναβὰς δὲ ἐπ' αὐτοῦ καὶ προχωρῶν ἐν αὐτῷ, θεωρεῖ σπήλαιον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ δύο μνημεῖα ἀγνοῶν διατὶ καὶ διὰ τίνας ὑπάρχουσι ταῦτα. Ἐνῷ δὲ ἐδέετο τοῦ Κυρίου νὰ λύσῃ εἰς αὐτόν τὴν ἀπορίαν ταύτην, ἀκούει ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου μυστηριώδη φωνὴν λέγουσαν πρὸς αὐτὸν ἐκ τρίτου· Ἰωάννη, ταῦτα τὰ δύο μνημεῖα εἶναι Εὐτυχίου καὶ Εὐτυχιανοῦ καὶ θέλεις κτίσει ἐνταῦθα ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν. Ἀκούσας ὁ Ὁσιος τὴν φωνὴν ταύτην καὶ συμμορφούμενος πρὸς τὸ θεῖον θέλημα ἀρχίζει μὲ πόθον πολὺν καὶ χαρὰν μεγάλην τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὑποδεικνυμένου ἱεροῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον καὶ ἐτελείωσεν ἐντὸς ὀλίγου τοῦ Θεοῦ βοηθοῦντος. Καρεῖς δ' ἐνταῦθα μοναχὸς ὑπὲρ τινος εὐλαβοῦς γέροντος καὶ ἀφήσας ἐπιστάτην τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐνάρετον μοναχὸν ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ περιπατῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐφθάσεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου Μυριοκεφάλου.

Εἰς τὸ Νοτιοδυτικώτερον καὶ ὀρεινότερον μέρος τῆς Ἐπαρχίας Ρεθύμνης, καὶ ἐν τοῖς μεθορίοις τῶν Ἐπαρχιῶν Ἀποκορώου, Σφακιῶν καὶ Ἀγίου Βασιλείου κεῖται ὠραία, ὑγιεινὴ καὶ εὐανδρὸς κόμη καλουμένη Μυριοκέφαλα. Παράγει ἔλαιον, οἶνον, τυρὸν, μέτα-

ξαν, δημητριακούς καρπούς και παντοία άλλα προϊόντα. Οἱ κάτοικοι τῆς κώμης ταύτης διακρίνονται ἀνεκαθεν διὰ τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἡθικότητα, τὴν εὐγένειαν καὶ φιλοξενίαν αὐτῶν. Εἶναι γενεθλίος κώμη καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κισσαίου καὶ Σελίνου Ἀνθίμου Λελεδάκι, ἰδρύσαντος ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἔτος 1913 εὐρύχωρα καὶ εὐάερα ἀρρένων καὶ θηλέων ἐκπαιδευτήρια, ἅτινα καὶ ἐδώρησεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς σχολικῆς περιφερείας Μυριοκεφάλων καὶ Μαρούλους, πρὸς διανοητικὴν μόρφωσιν, θρησκευτικὴν καὶ ἡθικὴν διάπλασιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν φιλάτων αὐτῶν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἀραιῶς κατοικημένης ταύτης κώμης, ἴδρυσεν ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης κατὰ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰῶνος, τὴν καὶ σήμερον ἐν ἀκμῇ ὑπάρχουσαν Ἱερὰν καὶ σεβασμίαν μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἀντιφωνητρίας. Ἡ Ἱερὰ αὕτη μονὴ διασωθεῖσα ἀδικτος ἐν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων, διέσωσε καὶ εἰς ἡμᾶς μέγα ἱερὸν κειμήλιον, τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν εἰκόνα τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, ἐν ἀγιογραφικῷ Βυζαντινῷ τύπῳ τοσαύτης τελειότητος, ὥστε ὁ πρὸ αὐτῆς ἱστάμενος καὶ ἄκων νὰ παρορμᾶται εἰς προσκύνῃσιν καὶ εὐλάβειαν αὐτῆς. Ἡ Ἱερὰ αὕτη εἰκὼν ἐπὶ σανίδος μεγάλου μεγέθους ἐξωγραφημένη διατηρεῖται μέχρι σήμερον εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ τοὶ εἰκὼν ἀρχαιοτάτη. Καὶ ἡ μὲν παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τῆς μονῆς ταύτης Ὅσιος Ἰωάννης θεῶθεν ὀδηγούμενος εὗρεν αὐτὴν ἐντός μεγάλης βάτου ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ὁποίας καὶ ἀνήγειρε τὴν μονὴν αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἱστορικὴ βιογραφία τοῦ Ὁσίου ἐπιτρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἱερὰ αὕτη εἰκὼν ἦτο μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἃς ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος μετέφερεν εἰς τὴν μονὴν ταύτην ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκεῖθεν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ Συγγιλιῶδες τοῦ Πατριάρχου Γράμμα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ εἰς Κωνσταντινουπόλιν μετάβασις τοῦ Ὁσίου ἐγένετο ἐπὶ Αὐτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως Ρωμανοῦ τοῦ β', βσιλεύσαντος ἀπὸ τοῦ ἔτους 959 μέχρι τοῦ 964, ἡ Ἱερὰ αὕτη καὶ σεπτὴ εἰκὼν τῆς Ἱερᾶς μονῆς Μυριοκεφάλων καὶ κατὰ τὴν μίαν καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ἐκδοχὴν εἶναι ἱερὸν κειμήλιον ἀρχαιότατον ἀριθμοῦν σήμερον 950 ἔτη καὶ ἐπέκεινα. Ἐορτίζει δὲ ἡ ἱερὰ αὕτη καὶ σεβασμία μονὴ τὴν ἐπέτειον εορτὴν αὐτῆς τὴν 8 Σεπτεμβρίου, ὅτε χιλιάδες προσκυνητῶν συρρέουσι πανταχόθεν τῆς νήσου ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν τῆς Ἀγίας Θεοτόκου. Καὶ καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους δὲν παύουσιν οἱ ὑπὸ παντοίων νόσων καὶ θλίψεων πάσχοντες νὰ προστρέχωσιν εἰς τὴν θείαν ταύτην Πηγὴν τὴν βλύζουσαν ἀενάως χαρίσματα λαμάτων δαψιλῇ εἰς τοὺς πίστει καὶ πόθῳ μετὰ Θεὸν καταφεύγοντες εἰς αὐτὴν καὶ ἐλπίδα τῶν ἀηλιτισμένων καλοῦσιν αὐτὴν καὶ τῶν ἀσθενῶν συμμαχίαν, καὶ τῶν θλιβομένων χαρὰν καὶ ἀντίληψιν, καὶ λιμένα ἐν ταῖς ζάλαις καὶ τρικυμίαις, καὶ ῥύσιν καὶ προστασίην εἰς τοὺς πειρασμούς καὶ τοὺς κινδύνους.

Ἐν τῷ ὄρει τούτῳ καὶ ὑπεράνω τῆς χώρας τῆς ἐπονομαζομένης Τούρμας τοῦ Καλαμώνος, εὐρὼν κτίριον Ἑλληνικὸν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ

ἐν ὥρᾳ δριμυτάτου χειμῶνος καὶ εὐθύς ἐτυφλώθη ὁ ἀδάμας. Παραμένων δὲ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, καθ' ἃς ἀβρόηθητος καὶ ἀχειραγώγητος ἐξηκολούθει νυχθημερόν προσευχόμενος, ἀκούει φωνὴν ἄνωθεν λέγουσαν πρὸς αὐτὸν Ἰωάννη, ἔξελθε ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ θεώρησον κατὰ Ἀνατολὰς. Ἐνῷ δὲ ἤκουε τὴν φωνὴν ταύτην ἐνόμιζεν ὅτι ἐκρατεῖτο ὑπὸ τινος χειραγωγούμενος. Ὅθεν πειθαρχῶν εἰς τὴν ἐπιταγὴν τῆς μυστηριώδους φωνῆς καὶ πρὸς Ἀνατολὰς θεωρῶν, βλέπει μέγα φῶς καὶ ἀκούει φωνὴν ἐκ δευτέρου λέγουσαν πρὸς αὐτὸν Ἰωάννη, εἰς τὸν τόπον τοῦτον θέλεις κτίσει Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἀντιφωνητρίας. Σὺν τῇ φωνῇ δὲ ταυτὴ καὶ τῇ χειραγωγίᾳ ἀποκτᾷ καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν διὰ τοῦτο τὴν Ἀγίαν Θεοτόκον. Μετὰ τὴν θείαν ταύτην ὀπτασίαν κατεχόμενος ὁ Ὅσιος ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου, ἤρξατο μετ' ἐνθέου ζήλου καὶ πόθου μεγάλου οἰκοδομῶν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν, τὴν καὶ σήμερον ἐν Μυριοκεφαλοῖς Ρεθύμνης ἀκμάζουσιν ἱερὰν καὶ σεβασμίαν μονὴν τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, ἐκ τῶν ἐπιταγῶν καὶ συστάσεων τῆς ἀκουσθείσης μυστηριώδους φωνῆς αὐτῆς ἐπονομαζομένης ἔκτοτε καὶ ἀντιφωνητρίας. Διὰ τῆς προθύμου δὲ βοήθειας τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ τῶν πλουσίων συνεισφορῶν αὐτῶν δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ εἰς αἶσιον πέρας καὶ τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς μονῆς, κτίσας αὐτὸν εἰς θυμὸν Βυζαντινὸν, καὶ τὰ περίε αὐτῆς ὡραία κελία διὰ τὴν διαμονὴν τῶν μοναχῶν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ἅτινα ἐθεώρησεν ἀπαραίτητα διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς ὡραίας καὶ παγκάλου μονῆς ταύτης. Ἀποπερατώσας δὲ αὐτὴν ἐθεώρησε καθήκον αὐτοῦ ὑπέρτατον νὰ ἀφιερῶσιν εἰς αὐτὴν πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κινήτην καὶ ἀκίνητον, ὡς καὶ ὅσας συνδρομὰς καὶ ἀφιερῶματα κατ' οἰκονομίαν τῆς Ἀγίας Θεοτόκου παρὰ τῶν Χριστιανῶν συνέλεξεν. Ἀφήσας δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ μονῇ μοναχοὺς ἕξ καὶ προϊστάμενον αὐτῶν ἱερομόναχον Λουκᾶν ὀνομαζόμενον, ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν ἀφ' ἑνὸς μὲν, ἵνα ἀποφύγῃ ἐκ ταπεινοφροσύνης τὰς εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενας ὑπὸ τῶν χριστιανῶν μεγάλας τιμὰς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα καὶ ἀλλαχοῦ προσφέρῃ παρόμοια θεάρεστα ἔργα. Ὅθεν ἐλθὼν εἰς τόπον λεγόμενον Μέλικα εἰς τὸ χαμοβοῦνι ἔκτισεν Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Μέλικα εἰς τὸ Χαμοβοῦνι. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Ἐπαρχίας Ρεθύμνης καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης κείμενοι γήλοφοι, οἵτινες εἶναι σήμερον κατάφωτοι ἔξ ἀμπελώνων, παραγόντων ὡραίους οἶνους ξανθοὺς καὶ πολλάκις γλυκεῖς ὡς μέλι, διὸ καὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐκλήθησαν Μέλικα, σήμερον δὲ καλοῦνται Πηγαδιανὰ κατὰ πληροφориᾶς φιλοτιμίας δοθείσας ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἀκαταπονήτου συλλογῆς παντὸς Κοητικῷ πράγματος καὶ μάλιστα ἀρχαιολογικῶν χαρακτῆρα ἔχοντος Παύλου Βλαστοῦ τοῦ ἐκ Ρεθύμνης. Ἐνταῦθα ὁ Ὅσιος ὑπέμεινε πολλοὺς κόπους, διότι ὁ τόπος οὗτος ἦτο κατὰ ξηρὸς. Οἱ χριστιανοὶ ὁμῶς διευκολύνον τὸ ἱερὸν ἔργον αὐτοῦ δωρῆσαντες εἰς αὐτὸν ἀγροὺς πολλοὺς ἐντός τῶν ὁποίων ἐφύτευσε καὶ δένδρα

καὶ ἀπελθῶνας καὶ περιβόλια. Ἀφῆσας δὲ ταῦτα εἰς ἕνα Ἱερομόναχον Νικόδημον καλούμενον, ὃς καὶ εἰς ἄλλους μοναχοὺς, ἀνεχώρησεν εἰς τόπον καλούμενον Ἀρρῆν πλησίον τοῦ χωρίου Πηγῆς Ρεθύμνης. Ἐπὶ τοῦ χωρίου Σταυρωμένος Ρεθύμνης, ἔκειτο τὸ πάλαι πόλις καλούμενη Ἀρρῆν ἢ Ἀγρίον ἔνθα ἀνακαλύπτονται σήμερον νομίσματα, ἀγάλματα καὶ μωσαϊκὰ πανόραμα προμνηστικῆς ἐποχῆς. Ἡ πόλις αὐτῇ κατεστράφη πρὸς τὸν πειρατῶν. Οὐ μακρὸν αὐτῆς κείμενον σήμερον ἀκμάζουσα ἡ ἱερὰ καὶ σεβασμία μονὴ Ἀρσανίου διασφύουσα τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τὸν ἀρχαῖον πόλεω; Ἀρσινόης κατακεχωσμένης ἔκει πον ἐν τῇ πρὸς τὸν αἰώνων καὶ μὴ ἀνακαλυφθείσης εἰσέτι. Ἡ ἱερὰ αὕτη καὶ πύγκαιος μονὴ, διακρινομένη ἀείποτε διὰ τὴν ὁσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων κατέρων καὶ τὴν περὶ τὴν διοίκησιν καὶ καλλιέργειαν χρηστότητα αὐτῶν, παράγει πλούσια καὶ παντοῖα προϊόντα διαπιστοῦσα τὴν πρὸς τὸν ἀρχαῖον, καθ' ἣν περιουσία μετρία ἀλλὰ καλῶς διοικουμένη καὶ καλλιεργομένη ἀποδεῖδει ἀποδοχὰς περισσοτέρας, τῶν μὴ κίλως καλλιεργουμένων καὶ διοικουμένων μεγάλων περιουσιῶν. Εἰς τὸν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς ταύτης μονῆς τυγχάνει καὶ ὁ ἐκδότης τῆς ἀκολουθίας ταύτης Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Κισσάμου καὶ Σελίνου Ἀνθίμος Λελεδάκης χειροτονηθεὶς ἱεροδιάκονος αὐτῆς τὴν 23 Ἰουλίου 1883 καὶ διακοῦσας τὰ μὲν μνημεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἐν τῇ πόλει Ρεθύμνης, τὰς δὲ θεολογικὰς σπουδὰς αὐτοῦ ποιήσας ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ριζαρείῳ Ἐκκλησιαστικῇ Σχολῇ καὶ τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκεῖ οἱ Χριστιανοὶ ἐδύνησαν εἰς αὐτὸν ὠραία καὶ πολλὰ κτήματα ἐντός τῶν ὁποίων ἔκτισε καὶ ἄλλην Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ψαροπιάστη. Ὁ ἐν τῷ νεκροταφείῳ Πηγῆς Ρεθύμνης ἱερὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Ψαροπιάστη, διότι κατὰ τὴν διασφωζομένην παράδοσιν ὅτε ἐπαρουσίασθαι ἔλλειψις τροφίμων εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀνεγειρομένου ναοῦ καὶ ἐδυσκολεύοντο οὗτοι νὰ προχωρήσωσιν, ὁ κτίτωρ Ἅγιος ἀπέστειλε τοὺς ἀμειβόμενους τοῦ χωρίου, ἵνα ἀλιεύσωσιν εἰς τὴν πλησίον τοῦ χωρίου θάλασσαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Μεταβάντες δὲ οὗτοι καὶ ἀλιεύσαντες συνέλαβον τοσαύτην ἀφθονίαν ἰχθύων, ὥστε ἐπίστευσαν πάντες ὅτι τοῦτο προήλθεν ἐκ θαύματος τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκτελεστοῦτος. Πιναχοῦ δὲ οἱ Χριστιανοὶ βλέποντες τὰς ἀρετὰς ταύτας καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ Ὁσίου, τὰς νηστείας αὐτοῦ, τὰς ἀγρυπνίας καὶ τὰς προσευχὰς καὶ ἐπαξίως τιμῶντες τὴν ἐνθεον πολιτείαν αὐτοῦ, ἐδίδον καὶ ἐχάριζον εἰς αὐτὸν, ὅσων εἶχε χρεῖαν διὰ τὰ μονύδρια, αἵτινα ἔκτισεν. Ἀφῆσας δὲ ἐνταῦθα ἱερομόναχον, Εὐθύχιον καλούμενον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Μυριοκεφάλων ἐδρὼν τὸν ἐν αὐτῇ μοναχὸς ἔχοντας ἀνάγκην τροφῶν καὶ ἄλλων διὰ τὴν συντηρήσιν αὐτῶν ἀναγκαίων. Εὐθύς ἐπιχειρήσας περιοδεῖαν εἰσέπραξεν ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν καὶ τρόφιμα πολλὰ καὶ ζεῦγάρια ἔξ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, αἵτινα ἀπέστειλεν εἰς τοὺς μονα

χοὺς τῆς μονῆς Μυριοκεφάλων. Αὐτὸς δὲ ἐλθὼν εἰς θέσιν καλούμενην Μουσέλα, ἠγόρασε τόπον ὠραῖον καὶ καλόν, ἐδύνησαν δὲ εἰς αὐτὸν καὶ οἱ Χριστιανοὶ τόπους ἀρκετοὺς καὶ ἐδουλόφους. Ἐνταῦθα κτίσας ἄλλην Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Παταπίου, κατέστησεν αὐτὴν ἀκολουθίᾳ μοναστηρίου πλούσιον ἔχον ἀπελθῶνας, περιβόλια, ὁπωριὰ καὶ κελία κεραμόστεγα δι' ἀνάπαισιν τῶν συναθροισθέντων ἐν τῷ μοναστηρίῳ τούτῳ δόδοι καὶ ἰατρὰν. Ἐστὶν ἔξ καὶ κυψέλας μελισσῶν ἑκατὸν πενήντην, τὰς ὁποίας μετέφερεν εἰς τὴν περιφέρειαν Μυριοκεφάλων τοποθετήσας αὐτὰς εἰς τόπον λεγόμενον Ἀσχυργιανόν. Πάσας δὲ τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ Μονύδρια, αἵτινα ἀνέγειρεν ἕως τότε ὁ Ἅγιος, ἀμείνωσεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Μυριοκεφάλων καταστήσας αὐτὴν πρωτεύουσαν καὶ κυρίαρχον τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Μονυδρίων αὐτοῦ. Θέλων δὲ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν καὶ ἀπειρακτικὴν καὶ ἀνενόχλητον ἀπὸ παντὸς προσώπου Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Πολιτικοῦ, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ Αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ τοῦ δευτέρου, βασιλεύσαντος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίνου ἐβδόμου τοῦ Πορφυρογεννήτου πέντε ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 959 μέχρι τοῦ 964, Οἰκουμενικοῦ δὲ Πιτριάρχου τότε ὄντος τοῦ Ἀλεξίου. Ληθεὶς λοιπὸν αὐτῶν ὁ Ἅγιος ἔλαβεν ἀπὸ μὲν τὸν Βασιλέα, Χρυσόβουλον, ἵνα λαμβάνῃ καὶ ἕως ἀπὸ τοῦ τελωνεῖον νομίσματα ἡμίσειαν λίτραν, δύο ὁσάκι καὶ βλαντὴν ἐρυθρὴν διὰ τὴν μονὴν τῶν Μυριοκεφάλων. Βλάντιν σημαίνει πορφύραν. Ἐν τῇ βιογραφίᾳ δὲ ταύτῃ τοῦ Ὁσίου βλαντὴν, καὶ ὁρθότερον βλαντίν ἐρυθρὴν σημαίνει πολύτιμον ὕφασμα βμιμένον με χρῶμα κόκκινον, χορηγηθὲν μετὰ τῶν λοιπῶν δώρων εἰς τὸν Ἅγιον πρὸς κατασκευὴν ἱερατικῶν ἁμφίων κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς ἡμῶν Πιτριάρχου τῶν γραμματέων καὶ Ἐπιμανουὴλ Γενεράλη Γυμνασιάρχου. Ἀπὸ δὲ τὸν Πιτριάρχον ἔλαβε Γράμμα Συγγιλιῶδες, ἵνα ἡ μονὴ αὕτη εἶναι τοῦ λοιποῦ ἀπειρακτος, ἀνεμπόδιστος, ἀνενόχλητος καὶ παντελῶς ἐλευθέρα μετὰ τῶν λοιπῶν συνηγμένων μονυδρίων αὐτῆς. Οἱ δὲ κατὰ καιροὺς Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι νὰ μὴ ἔχωσιν ἄδειαν νὰ ζητῶσι παρ' αὐτῆς οὔτε δικαίωμα, οὔτε φιλιτιμν, οὔτε κανίσιον ἀλλὰ κυρία καὶ αὐτοδέσποτος ἐπάρχουσα νὰ μνημονεύῃ μόνον τὸ κινονικὸν ὄνομα ὁ μὴ Σαυροπήγιος, ἔχουσα πρὸς τοῦτο τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρεται ἐλευθέρως εἰς τὸν Πατριάρχον καὶ ἐπὶ πάσης ὑποθέσεως αὐτῆς. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐχάρισαν εἰς αὐτὸν ἱερὰς εἰκόνας, ἱερὰ σκεύη, βιβλία καὶ ἄλλα Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως πράγματα, αἵτινα παραλαβὼν ἔφερε καὶ ἐστόλισε τὸν ἱερὸν ναὸν Μυριοκεφάλων. Στοιχίσα; δὲ καὶ τὴν ὅλην μονὴν δι' ἄλλων χρυτῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν καὶ χαλκωμάτων, αἵτινα πανταχόθεν ἔφερον οἱ Χριστιανοὶ ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ τὴν ἱερὰν μονὴν αὐτοῦ καὶ πλουτίτα; αὐτὴν διὰ προβάτων, αἰγῶν, φορβάδων καὶ πάσης ἄλλης εὐτυχίας, ἀνεχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῶν

Χανίων, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην τῶν συρρεόντων ὀπίσθεν αὐτοῦ χριστιανῶν.

Ἐλθὼν δὲ εἰς χωρίον Κουφὸν λεγόμενον (Κουφὸς εἶναι κώμη τῆς Ἐπαρχίας Κυδωνίας ἔνθα σφίεται μέχρι σήμερον ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου ἀνεγερθεὶς ἱερὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ναὸς, φέρον χρονολογίαν 1004.) κείμενον μεταξὺ Ἀλχηκιανοῦ καὶ Βατολιάκου Κυδωνίας, ἔκτισεν ἐκεῖ δι' ἐξόδων αὐτοῦ, τῆς Ἁγίας Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς ἱερὸν ναὸν ὡραιότατον, στήσας τὸν τροῦλλον αὐτοῦ ἐπὶ τεσσάρων μαρμαρίνων κίωνων. Ἡτρεπήσεν τὸν ναὸν τοῦτον ὁ Ἅγιος, ἔκτισε κελλίαν, ἐφύτευσεν ἀμπελῶνας καὶ δένδρα πολυποίκιλλα εἰς ἐκτάσεις γαιῶν τεσσαράκοντα κοιλῶν κειμένων περὶ τῆς μονῆς ταύτης. Ἀφήσας δὲ ἐν αὐτῇ ἱερομόναχον, Κύριλλον καλούμενον, ἀνεχώρησεν εἰς τὸν ὀπίσθεν αἰγιαλὸν αὐτῆς κτίσας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς παραλίον μέρος. Ἐντεῦθεν ἀναχωρήσας μετέβη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Σελίτου καὶ εἰς χωρίον καλούμενον Ἀζωγυρὲ, ἔνθα ἔκτισε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καταρτίσας ἐνταῦθα καὶ μελίσσουργιὸν ὡραιότατον. Μὴ ἔχων δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡσυχίαν διότι ὅσον ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸν κόσμον τοσοῦτον αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ φήμη αὐτοῦ διεδίδοντο καὶ φωτιζόμενοι θεόθεν οἱ χριστιανοὶ ἔτρεχον ὀπίσω αὐτοῦ, ἵνα λάβωσι τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Δυτικὸν μέρος τῆς Ἐπαρχίας Κισσάμου καὶ εἰς χωρίον καλούμενον Ἀκτὴ, ἔνθα εὗρον τόπον ἀκατοίκητον καὶ ἀρεστον εἰς αὐτὸν, ἔκτισε κατοικητήριον πολὺ ἡσυχαστικόν. Προβλέπων δὲ ὅτι ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον καὶ νὰ πορευθῇ εἰς τὸν ποθούμενον αὐτοῦ Χριστὸν, προσεκάλεσε τοὺς κάτωθεν ὑπογεγραμμένους στρατηγούς καὶ ἄρχοντας καὶ ἐνώπιον αὐτῶν συνέταξε τὴν διαθήκην αὐτοῦ, ἔχουσαν ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς.

Ἡ Διαθήκη τοῦ Ὁσίου.

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διορίζω καὶ παραγγέλλω εἰς ὅλους, ὅτι ὅλα τὰ μονήδρια καὶ τὰς Ἐκκλησίας, ὅπου χάριτι Χριστοῦ ἔκτισα καὶ ἀνήγειρα, θέλω νὰ μένουν καθὼς εἰς τὴν παρούσάν μου Διαθήκην παραγγέλλω. Ὅσα ἀφιέρωσα εἰς τὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου τῶν Μυριοκεφάλων, εἶναι ἕως ὅπου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔπηγα καθὼς τὸ Συγγιλιώδες Γράμμα δηλώνει, καὶ αὐτὰ θέλω νὰ μένουν εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς μέχρι τέλους. Εἰς δὲ τὸν φίλιτόν μου μαθητὴν τὸν ἱερομόναχον Κύριλλον, ἀφήνω τὴν εἰς Κουφὸν Χανίων οἰκοδομηθεῖσαν μονὴν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ εὗρεται ὁ ἴδιος καὶ ὅπως θέλει καὶ βούλεται ἄς τὴν κάμῃ ὡς κύριος ἐξουσιαστής καὶ οἰκοκύριος. Εἰ δὲ καὶ ἡθέλε τις νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς μοναχοὺς τῶν Μυριοκεφάλων ἀπὸ ὅσα παραγγέλλω, ἢ τὸν ἱερομόναχον Κύριλλον, ὁποῖον τάγματός καὶ ἂν εἶναι, νὰ εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὰς ἀράς τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅποιος δὲ πάλιν φυλάξῃ τὴν διαθήκην μου ταύτην ἀπαρασάλευτον καὶ ἀμετάσβεστον, ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ μεσίτρια παντός τοῦ κόσμου νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά του ἐν τῇ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῇ μέλλοντι, καὶ νὰ τὸν στήσῃ ὁ Κύριος

ἔκ δεξιῶν αὐτοῦ, εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ τὴν Οὐράνιον Ἀμήν.

Μόσχος διάκονος καὶ νομικὸς γραφεὺς Χάνδακος, ἰδίᾳ χειρὶ ὑπέγραψα.

Φιλάρετος πρωτοσταθάριος ὁ βραχέων καὶ στρατηγὸς Κρήτης παρὼν εἰς τὴν παρούσαν διαθήκην τοῦ μοναχοῦ Ἰωάννου, προτράπεις παρ' αὐτοῦ ὑπέγραψα.

Εὐμάθιος πρωτοσπαθάριος καὶ στρατηγὸς Κρήτης παρὼν εἰς τὴν παρούσαν διαθήκην τοῦ μοναχοῦ Ἰωάννου προτράπεις παρ' αὐτοῦ ὑπέγραψα.

Πάπας Λέων διαφερέρας, νοτάριος τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, μετέγραψα τὴν παρούσαν διαθήκην τοῦ μοναχοῦ καὶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κύριου Ἰωάννου τοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ τῆς ἐπωνυμίας. Ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου, 5 φ λ ς'. (6536), ἀπὸ δὲ Χριστοῦ ἔτος α λ α'. (1031) Τὸ Χειρόγραφο ἐν τέλει ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς. «Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα—χειρὶ Μιτθαίου Ἱερομόναχου. Τὰ μεγαλυνάρια ποίημα αὐτοῦ. Σπυρίδωνα, ὃν γράψαντα μὴ μέμψεσθε, ὡς ἀμαθῆ, ἀλλ' εὐχεσθε.—Ἐν σωτηρίῳ ἔτει αωμγ'. (1843).—Τῇ εἰκοστῇ Σεπτεμβρίου αωλθ' (1839) ἐγκαινιάσθη ὁ ναὸς τοῦ Τιμίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου Μυριοκεφάλων».

Καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἡ ἀκολουθία, βιογραφία καὶ διαθήκη τοῦ Ὁσίου μετὰ μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν μικρὰν κώμην Ἀκτὴν κειμένην εἰς τὴν Δυτικὴν παραλίαν τοῦ Δήμου Μεσσηνίου Κισσάμου κατὰ τὸ ἀνὰ χεῖρας ἡμῶν χειρόγραφον, ὅπερ βρῖθ' ἐν ἀνορθογραφίῳ, ἀσυνταξίῳ, σλικισμῶν καὶ βαρβαρισμῶν, παρέστη ἀνάγκη ἵνα ἀνακαθάρωμεν, διορθώσωμεν καὶ κατηγιασμένον εἰς καθαρεύουσαν γλῶσσαν ἐκδώσωμεν οὐ μόνον πρὸς διάσωσιν καὶ διάδοσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ χάριν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἅγιον, παρυσχόντα τοσαύτας εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως παρ' αὐτοῦ παμπόλλων ἱερῶν ναῶν καὶ διὰ τοῦ ὁσίου καὶ ἁγίου βίου αὐτοῦ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῖς πᾶσι γενομένων ἐν λόγοις καὶ ἔργοις ζωῆς τῷ ὄντι καὶ ἐνεργοῦ χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἀριστα συνδυάσας ὁ Ὁσίος τὰς θεωρητικὰς ἀρετὰς τοῦ μοναχοῦ βίου μετὰ τῆς χριστιανικῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ὑπῆρξε τῷ ὄντι ὡρελιμώτατος καὶ χρησιμώτατος. Διότι ἀκμάσας καὶ φράσας, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ τῆς περιόδου τῶν ἀπαισιῶν Σαρακηνῶν, τῶν διὰ πυ-

ΣΗΜ. Ἐκ τῶν δύο ὑπογεγραμμένων ἐνταῦθα ὡς γραφῶν, ὁ Σπυρίδων προσηγήθη προφανῶς τοῦ Μιτθαίου. Καὶ ὁ μὲν Σπυρίδων εἶνε πιθανῶς ὁ συντάκτης τῆς ἀκολουθίας καὶ τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου, ἐκ μεταφθοροσύνης ἀμαθῆς ἑαυτὸν ἀποκαλῶν, ὁ δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀκμάσας Μιτθαῖος ἱερομόναχος ἀντέγραψε τὴν ἀκολουθίαν ταύτην καὶ τὸν βίον τοῦ Ὁσίου, ποιήσας καὶ τὰ Μεγαλυνάρια, ὡς γράφει ὁ ἴδιος. Ἐξῆς δὲ πρὸ 78 ἐτῶν ἐν τῇ μονῇ Μυριοκεφάλων ὡς προϊστάμενος αὐτῆς, ἐγκαινιάσας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐν τῷ Νεκροταφείῳ ἱερὸν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

ρὸς καὶ σιδήρου κυριάρχου πάτης τῆς νήσου γενομένων, ἀπὸ τοῦ ἔτους 823 μέχρι τοῦ 960, ἅψ' ἑτέρου δὲ διανύσις τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Βυζαντινῶν, τῶν ἀποδοσάντων τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πολυπληθῆ νήσον τῷ 960 διὰ Νικηφόρου τοῦ Φωκά στρατηγοῦ τοῦ αυτοκρατορὸς Ρωμανοῦ τοῦ β', ἀνεδείχθη κατ' ἀμφοτέρως τις περιόδους ταύτας δόκιμος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Ὡς δὲ ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε διέτρεχεν ἀντὶ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν Κρήτην κηρύττων τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, οὕτως ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης εὐρὺν τὰς Λυκαίας ἐπαρχίας τῆς Πατρὸς τοῦ κατερημωμένου ἀπὸ Χριστιανισμῶν, ἀναζωογονεῖ τὰ ἡμβλημένα χριστιανικὰ αἰσθητάματα τῶν κατοίκων προσελκύει αὐτοὺς διὰ θαρσύνου πολυτείας εἰς νομάς ζωηφόρους τῆς Εὐαγγελικῆς χάριτος καὶ νομιμοποιεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν διὰ τῆς ἰδρύσεως παμπόλων ἱερῶν ναῶν, δι' ὧν κατέδειξε τὴν πρὸς πάντας ἀγάπην αὐτοῦ ἔμπλεων ἐνθέου ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως ἀξιοθιμιάστου.

Τὰ δὲ περαιτέρω τοῦ Ὁσίου γνωρίζομεν ἐκ τῆς διασωθείσης περὶ αὐτοῦ ἐν Κισσάμῳ παραδόσεως. Κατ' αὐτὴν μαρτυροῦμεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ Ἀκτὴ καὶ ἐν σπηλαίῳ κειμένῳ εἰς τὴν συνοικίαν Καβούσι, ἔλθων ὁ Ἅγιος ἔκτισε μέγα καὶ πλούσιον Κοινόβιον τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου. Πέριξ δὲ ἔκτισε καὶ ἄλλους ναοὺς, τοῦ Ἁγίου Φωτίου ἐντὸς σπηλαίου καὶ τούτου, φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν· «ὁ ἱερός οὗτος ναὸς ἐκτίσθη τὸ ἔτος 1010», τὸν ναὸν τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου καὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἅπαντας σφωζόμενους μέχρι σήμερον. Τὸ σπήλαιον δὲ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ἐπεσκεύασεν ὁ Ἅγιος πρὸς τὸ νότιον μέρος αὐτοῦ, μετεχειρίζετο αὐτὸ καὶ ὡς ἀσκητήριον, διὸ καὶ ἐκοιμήθη ἐνταῦθα ἐν εἰρήνῃ. Μετὰ ταῦτα οἱ εὐσεβεῖς καὶ εὐγνώμονες κάτοικοι κατέστησαν καὶ τὸ μέρος τοῦτο ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου καὶ οὕτως ἔχομεν ἐν τῷ αὐτῷ σπηλαίῳ διμάτυρον Ἐκκλησίαν ἔχουσαν μεταξὺ ἄλλων καὶ ἱερὰν εἰκόνα Βυζαντινοῦ τύπου ἀρχαίαν ἐξεικονίζουσαν ἐν σχήματι γέροντος ἐρημίτου τὸν Ἅγιον μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν· «ὁ Ἅγιος Κύριε Ἰωάννης ὁ ἐν τῇ Κρήτῃ». Ἐπὶ δὲ ἁγιογραφικοῦ χάριτος, ὃν ὁ Ἅγιος κατέχει ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, εἶναι γεγραμμένα τὰ ἐξῆς· «φυλάξωμεν ἐκ τούτων ἀδελφοί, ἀπὸ λογισμῶν ὑπαρούς καὶ ὡς παρακαταθήκην λαβόντες τηρήσωμεν τῷ Κυρίῳ τὴν ψυχὴν». Τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυρίου Ἰωάννου εὐρόντες ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ ὁ πολύτιμον θησαυρὸν κεκοσμημένον παρελάβομεν αὐτὴν ἔμπλεον χαρᾶς καὶ ἀντιγραφάντες ἐπικοιῶν· διὰ δόκιμον ἁγιογράφον, ἀπεστείλαμεν αὐτὴν εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς διακεκρυμένον ἐν αὐτῇ καλλιτέχνην, ὅστις ἀφοῦ κατεσκεύασε τὸ «κλισὲ» αὐτῆς παρεδόθη εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐξετυπώθη ἐν ἀρχῇ τῇ· παρούσῃ ἡματικῆς ἀκολουθίας διὰ τὴν κοινήν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν. Κατὰ μὴκος δὲ τοῦ ναοῦ τούτου ὑπάρχει ἐν ἐξαρχαϊκῇ θέσει αὐτὸς ἑαυτοῦ εἰκὼν ἐπ' αὐτοῦ σταυρὸν λίθινον καὶ ἐντὸς τοῦ τάφου τούτου διατείνονται οἱ κάτοικοι, ὅτι εἶχεν ἐνταφιασθῇ ὁ Ἅγι-

ος, καὶ ὅτι τὰ μὲν ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου διὰ τὸν φόβον τῶν ἀσεβῶν κατακτητῶν μετακομίσθησαν εἰς Κέρκυραν ἐνθα εὐρίσκονται τιμώμενα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Κρητός, ἡ δὲ ἱερὰ τοῦ Ὁσίου Κάρα εὐρίσκεται καὶ σήμερον ἐντὸς ἀργυρᾶς καλλιτεχνικῆς θήκης, δωρηθείσης ὑπὸ χρυσοχόου λαθέντος ἐκ δαιμονίου καὶ ἀφασίας διὰ θαύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ φυλαττομένης εὐλαβῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κυρίου Ἰωάννου κειμένου ἐν τῷ ὁμωνύμῳ χωρίῳ Ἀϊκυργιάννῃ ἢ Τσουρουνιανα τῆς Ἐπαρχίας Κισσάμου. Ἰδοὺ δὲ κατὰ ποῖον τρόπον μετεκομίσθη εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἡ ἁγία τοῦ Ὁσίου Κάρα κατὰ τὴν παράδοσιν.

Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ Ἀϊκυργιάννῃ, ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἐνετῶν ἄρχοντες, ὅστις πολὺ ἔτιμα τὸν Ἅγιον, ὑπῆρχε δὲ καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀκτὴ ἕτερος Ἄρχων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ἔχων τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ἡ ἐφυλάττετο ἡ ἁγία Κάρα τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἡμέρᾳ πανδήμου ἐσοτῆς, προσκαλέσας ὁ ἄρχων τοῦ Ἀϊκυργιάννῃ τοὺς τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ συνεβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐν Ἀκτῇ Μεσογείων Κισσάμου Ἐκκλησίαν ὡς προσκυνηταὶ δῆθεν, πράγματι ὅμως νὰ κλέψωσι τὴν ἁγίαν τοῦ Ὁσίου Κάραν καὶ φέρωσιν αὐτὴν πρὸς αὐτὸν ἵνα ἐορτάξῃ αὐτὴν ὡς ἐπεθύμει. Οἱ υἱοὶ τοῦ ἄρχοντος τούτου ἀκούσαντες καὶ παραδεχθέντες τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἵππευσαν τοὺς ἵππους αὐτῶν καὶ μετὰ πορείαν δύο περὶπου ὥρων ἀφίκοντο εἰς τὴν εἰρημένην Ἐκκλησίαν ἐν ὄντες τελειωμένην τὴν λειτουργίαν καὶ τὸν λαὸν περίε διασκεδάζοντα. Ἐπωφεληθέντες τῆς εὐκαιρίας ταύτης οἱ ἐντεταλμένοι παῖδες, εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀσπαζόμενοι δῆθεν τὴν ἁγίαν τοῦ Ὁσίου Κάραν ἐτοποθέτησαν αὐτὴν εἰς τὸ σακκίδιον αὐτῶν ἀπαράτηρητοι. Τάχιστα δὲ τοὺς ἵππους αὐτῶν καὶ αὐτῆς ἵππεύσαντες καὶ τὴν ἁγίαν τοῦ Ὁσίου Κάραν μετ' αὐτῶν φέροντες ἀνεχώρησαν ἐσπευσμένως κομίζοντες τὸν πολύτιμον θησαυρὸν εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει. Ὁ ἄρχων ὅμως τῆς Ἀκτῆς ἐννοήσας μετ' οὐ πολὺ τοῦτο, κατεδίωξε μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ τοὺς τρεῖς παῖδας καὶ καταφθάσας αὐτοὺς πλησίον τοῦ χωρίου Καλαθενῶν καὶ ἀκριβῶς εἰς θέσιν κολυμένην Ὀρθὴν Πέτραν, ἔρριψε κατ' αὐτῶν τόξον, δι' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν. Οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἀδελφοὶ διασωθέντες ἐκ τῆς καταδιώξεως ἔφερον εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν τὴν ἁγίαν τοῦ Ὁσίου Κάραν εἰπόντες εἰς αὐτὸν τὰ γενόμενα. Οὗτος δὲ τὰ μέγιστα εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀποκτήσεως τοῦ ποθ ἡμῶν θησαυροῦ, ἀπήντησεν ὅτι τώρα τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Ἡ κλοπὴ δὲ αὐτῆς τῆς ἁγίας τοῦ Ὁσίου Κάρας ὑπῆρχεν αἰτία πολέμου μεταξὺ τῶν εἰρημένων ἀρχόντων, οἵτινες κατὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συνθήκης αὐτῶν ἔστησαν ἐκείνην τὴν Ὀρθὴν Πέτραν, τὴν καὶ σήμερον ἀθικτον ὑπάρχουσαν, ἵνα χρησιμεύῃ ὡς μεθόριος γραμμὴ τῆς ἐξουσίας καὶ δικαιοδοσίας ἐκάστου ἀρχόντος.

Οὗτος τέλος κατὰ τὸ χειρόγραφον καὶ τὴν μετὰ ταῦτα παράδοσιν εἶναι ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

Κύρ Ἰωάννου τοῦ ἐν Κρήτῃ λάμπαντος, καὶ οὕτως ἡ ἀγία αὐτοῦ Κά-
ρα μετακομισθεῖσα εἰς τὸν ἱερόν ναὸν τοῦ Ἀγίου Κυρίου Ἰωάννου
τοῦ ὁμωνύμου χωρίου Κισσάμου φυλάττεται ἔκτοτε ἐν αὐτῷ μετὰ πολ-
λῆς ἐδλαβείας ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοτίμων κατοίκων τοῦ χωρίου
τούτου, ἀεχνάως βλῦζονσα ἱαμάτων χαρίσματα δαυιλῇ εἰς τοὺς ἐν πί-
στει καὶ πόθῳ, διὰ τῶν ἁγίων τοῦ Ὁσίου πρεσβειῶν ἐπικαλουμένους
τὴν χάριν καὶ βοήθειαν τοῦ θαυμασιώσαντος καὶ δοξάσαντος τοὺς
ἁγίους αὐτοῦ καὶ ἱλασμὸν καὶ σωτηρίαν παντὶ τῷ κόσμῳ δωρησαμένου
εὐλογητοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Οὐ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυνήσις
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα

Σελίς	Τροπάριον	Ἀντί	Γράφε
3	Τῶν οὐρανίων	τοῦ λόγου	τοῦ Λόγου
4	Χάριτας	βλαστάνει	βλυστάνει
4	Πόθῳ σου	ἀνέθετό σου	ἀνέθετό σοι
5	Παίοις ὕμνωδιῶν	ἐδώματο	ἐδεῖματο
7	Τὸν τοῦ Πνεύματος	ἀφανῶς	ἀειφανῶς
7	» » »	φρυτιάσας	φρυτεύσας
7	» » »	συναγελάζω	συναγελάζων
8	ᾠφθης ναὸς	ῥεύσις	ρῶσις
9	Σαρκὸς τὴν	καταφαιδρύνας	καταφαιδρύνεις
11	Χαίρων εἰσέδυσ	ὁμωνύμως	ὁμωνήσας
11	Ρεόντων	προσώρμησαν	προσώρμησας
12	Ἐλαμψε φῶς	πληρωθέντας	πληρωθέντας
13	Τὸν Σταυρόν σου	καταφωτίζων	καταφωτίζει
13	Κόμῳ θεῷ	ἐφεπομένων σου	ἐφεπομένην σοι
13	Ὑφαπτόμενοι	ὑφαπτόμενοι	ὑφαπτόμενος
14	Ἰαμα γενοῦ	καὶ ὀδύνας	καὶ τὰς ὀδύνας
14	» »	ἐξορκίζονσα	ἐξορκίζουσα
15	Νίκων ἄλλος	κατασπείρειν	κατασπείρων
15	Ἀπορραπίσας	τροφὴν	τροφὴν
16	Ὁ κόσμος	κόσμος	κόσμον
16	στῆχος Δῆ ἐς	Δῆ	Βῆ
17	Νεύματι	Νεύμασι	Νεύματι
17	Κόσμου	ἐκκλησίαν	ἐκκλησίαν
17	Ἐδραμες	βλαστάνων	βλυστάνων
18	Ρύσεως	Ρύσεως	Ρώσεως
18	»	δυνάμεως	δυνάμεις
19	Σωτηρίας	ὡς ἐκοῦσα	ὡς τεκοῦσα
20	Ὀλόφωτος	ἀπώλεσον	ἀπέλασον
20	Πάτερ Ἰωάννη ὅσιε	θεηγόρον	θεηγόρων
20	» » »	διέπραξας	διέπρεψας
21	Ἰωάννη ὅσιε	τοῦ γὰρ Εὐαγγελίου	τοῦ Εὐαγγελίου
22	Ἀπασαν	ἐδήμω	ἐδεῖμω

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΝ ΒΟΛΩ - ΚΟΡΑΗ 47.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἵδους ἐκτυ-
πώσεις διαφόρων βιβλίων με πᾶσαν ἐπι-
μέλειαν καὶ προσοχὴν.

Ἀναλαμβάνει τὴν διόρθωσιν τῶν δο-
κιμίων **ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ** διὰ τοὺς μὴ δυ-
ναμένους νὰ παρακολουθήσωσι τὴν ἔκ-
δοσιν.

ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΕΠΙ ΕΓΓΥΗΣΕΙ

Γενικῶς δὲ παρέχει πᾶσαν τὴν δυ-
νατὴν εὐκολίαν εἰς τοὺς θέλοντας νὰ
φέρωσι τὰ ἔργα των εἰς τὸ φῶς.